

Szemtől szemben az igazi evangéliummal

DENNIS PRIEBE

Dennis Priebe

Szemtől szemben az igazi
evangéliummal

A mű eredeti címe: *Face to Face with the Real Gospel*
Írta: Dennis Priebe
Fordította: Kovács László
Lektor: Németh Kinga és Viniczainé Csurgó Mariann

<https://adventizmusmegrazasa.hu>

Bevezető

Ezt a könyvet az 1980-as évek közepén publikálták először, amikor Desmond Ford és Robert Brinsmead neve egyre gyakrabban bukkant fel, mivel a hetednapos adventisták az akkori aktuális egyházi eseményekről beszéltek. Az írásos vagy az elhangzott előadásuk többek voltak, mint egy fodor az adventizmus folyójának felületén. A legtöbb adventista tag tudta, hogy az egyházvezetők elutasították Desmond Ford elképzelését, miszerint az 1844-es év nem jelzi a vizsgálati ítélet kezdetét; és azt is tudták, hogy visszavonták a lelkészi és tanári akkreditációját. Mivel egy jelentős számú fiatal lelkész elfogadta az álláspontja megvédésére használt logikát és bizonyítékokat, egyesek elkülönültek a szervezett egyháztól, és egy „evangéliumi közösséget” alkottak, más lelkészek pedig elhagyták az Adventista Egyházat, hogy lelkészek és tanárok legyenek más felekezetekben. Természetesen a gyülekezeti tagok között nagy volt a zavar, sok kérdést vetettek fel, és a mély gondolkodású emberek válaszokat kerestek a feltett kérdésekre.

Bár a legtöbben ismerték Desmond Fordnak az „1844-es év elutasítását”, szinte nem is beszéltek az alapvető okokról, amelyek ehhez a következtetéshez vezették. Akadémikus szinten volt némi vita a megigazulásról szóló elképzeléseiről, de egyetlen alapos vizsgálatot sem végeztek a megváltásról vagy a hit általi megigazulásról szóló meglátásairól. A valóság az, hogy az 1844-ről és a vizsgálati ítéletről szóló következtetéseit az ember megmentéséről szóló elképzelései modellezték, sőt abba az irányba kényszerítették. Mivel azonban ezeket a koncepciókat kevésbé elemezték, szinte senki sem gondolta, hogy a hit általi megigazulás vezette őt a vizsgálati ítélet elutasításához.

Természetesen Desmond Ford koncepciója az evangéliumról nem volt egyedi, hanem képviselte a konzervatív protestánsok többségének hagyományos koncepcióját, és vágyakozása az volt, hogy ezt a fajta evangéliumot tegye az Adventista Egyház fő koncepciójává. Ez a könyv egy kísérlet arra, hogy összehasonlítsa az evangélikus evangélium koncepcióját (Ford

koncepcióját) az evangélium adventista megértésével. A szerző meggyőződése, hogy az adventista evangélium valóban egyedülálló a keresztény világban, és a három angyal azon munkálkodik, hogy megossza ezt az egyedülálló örökkévaló evangéliumot az egész világgal.

Ez az evangéliumról szóló könyv negyedik kiadása. Ha a könyv témája az 1980-as évek hit általi megigazulásról szóló vitáját képezi, akkor miért releváns napjainkban? Azért, mert Desmond Ford evangéliumát nagyon keveset elemezték, mert sokan azt gondolták, szilárd talajon állnak, amikor elutasítják a vizsgálati ítéletről szóló következtetéseit, de ugyanakkor elfogadták az evangéliummal kapcsolatos koncepcióját. Az evangélium evangélikus megértése az elmúlt húsz évben nagyon megerősödött az adventista világban, és borzasztó, hogy az adventizmus nagy részében fő koncepcióvá válik. Az evangélikus keresztényekkel folytatott fokozott interakció, és az egyház fejlődéséről alkotott ötleteik másolása miatt a protestáns, evangélikus evangélium nagyon vonzóvá vált sok adventista számára. Ez a könyv arra törekszik, hogy összehasonlítsa a népszerű keresztény evangéliumot az adventista specifikus evangéliummal (biblikus). Lehetséges, hogy ez a könyv most aktuálisabb, mint amikor először 1985-ben megjelent.

„Kérem, hogy az igazi evangélium ábljon fel!”

Az utolsó évek nagyon fájdalmasak voltak a hetednapos adventisták számára. Közülünk sokan még meg sem születtünk, amikor a XX. század elején panteista válság sújtotta az egyházat, elrabolva a szervezet hírnevét. Az utána következő évek során sok lelkész hagyta el Isten munkáját különböző okokból, de csak néhányan távoztak el azért, mert a hetednapos adventisták hite már nem egyezett a személyes hitükkel. Most láthatunk fiatal, intelligens és lelkiismeretes lelkészeket, akik azt mondják: „Nem tudom többé hirdetni az adventizmust anélkül, hogy büntudatom ne lenne a lelkiismeretem és a Biblia iránt.”

Egyes gyülekezeti tagok azt vették észre, hogy egyre inkább egy másfajta adventizmust prédikálnak a szószékekről, amely teljesen ellentétes az adventmisszióval és adventüzenettel. Mi történik drága egyházunkban? Mind a lelkészek, mind a laikus tagok egyre mélyebb zavarba jutottak. Mindkét oldalról hangos lövöldözés tört ki, míg a középben lévők azon gondolkodtak, hogyan tudnának döntést hozni arról, kinek van igaza, vagy talán jobb lenne, ha csendesen kimennének az adventizmus hátsó ajtaján? Létezik válasz, vagy további botladozásra vagyunk kárhóztatva, miközben az egyház tovább szenved? Meg vagyok győződve arról, hogy oka van a napjainkban érezhető fájdalomnak, mint ahogy létezik egy megoldás is a teológiai dilemmánkra. Azt mondták, hogy egyházunkat az evangélium szerint kell megítélni. Én elfogadom ezt a kihívást. Az evangélium a kereszténység alapja, és az evangélium nélkül a szombat megtartásának nincs értelme vagy célja. De mi az evangélium? Ez a döntő kérdés, amely visszhangzik a lelkészek, oktatók és laikus tagok lelkiismeretében.

Javasolom azt a gondolatot, hogy az adventizmusban kétféle evangéliumot hirdetnek. Felvázolom őket, kezdve a premisszákkal és befejezve a következtetésekkel, abban a reményben, hogyha ezt teszem, meg tudom magyarázni, egyesekben miért van lelkiismeret-furdalás a hetednapos adventisták tanítása miatt. Természetesen meg fogom határozni, hogy mely evangéliumot tartom összhangban a Bibliával és az adventizmussal. De

talán a legnagyobb jó, ami ebből származik, a két ellentétes evangélium világos bemutatása lesz, hogy általa felkészültebbek legyetek, egyéni módon kutatva a Bibliát és Ellen White írásait, hogy eldönthessétek a két hitrendszer közül, melyik lesz ezután a ti evangéliumotok. Mert végül is ott kötünk ki, hogy bibliatanulmányozás és ima alapján döntést kell majd hoznotok.

Látjátok, a múltban viszonylag könnyű volt azonosítani a lázadó csoportokat, és középen megmaradni az adventizmus útján. Nem sokan követték a Pásztor Botja (Shepherd's Rod) mozgalmat, vagy a reform adventistákat. De most kétféle evangéliumot hirdetnek az adventizmus középútján, ami megnehezíti a döntéshozatalt. Ez a helyzet az elmúlt 30 évben nagyon kifejlődött az adventizmusban, és úgy vélem, hogy az 1970-es évek utolsó részében, az 1980-as évek elején megtörtént események elkerülhetetlenek voltak, és a sok évvel azelőtt elvetett magoknak a természetes eredményét képezi. Azt, amit valamikor az igazság útjának tartottunk, amely egyenesen előttünk volt, az utóbbi időben kettős utat fedezhettünk fel, amely egyre jobban kettévált, amíg egészen a krízisbe vitt bennünket. Javaslatom alapján egy mély meggyőződés létezik, nevezetesen, hogy ez a két út teljesen ellentétes egymással, és logikus, hogy a közöttük lévő kompromisszum vagy harmónia teljesen lehetetlen, és közülünk mindnyájunknak döntést kell hoznunk, melyik rendszert választjuk a kettő közül. Nézzük meg most az igaz evangélium címéért versengő két versenytársat abban a reményben, hogy az igazi evangélium képes lesz bizalommal állva maradni.

A probléma bemutatása

Egy friss cikkben, melynek címe „Exodus az adventizmusból”, egy listát tettek közzé száz adventista lelkész és oktató neveivel, akik elhagyták az adventizmust, lelkiismereti okokból. A cikkben a következő megjegyzést tették: „Úgy tűnik, hogy az adventista felekezet azt a benyomást akarja kelteni, hogy örülten próbál megszabadulni a csak hit általi üdvösség nemkívánatos doktrínáitól, és a Szentírás elégségességétől, mint az egyetlen doktrinális normától.” - Sharon Hereby, „Exodus from Adventism”, Evangélikus újság, 1982. február; 23. o. Ezek általános vádak. Lehetséges, hogy tudjuk konkrétan, mire utalnak itt?

Dél-Afrikában, Francois Cambell, az Unió Konferencia volt elnöke, a következő szavakkal próbálta konkretizálni a vita specifikus sajátosságait: „A felekezet soha nem volt képes egyértelműen meghatározni a pozícióját

Krisztus természetével kapcsolatban, a tökéletességről és az eredendő bűnről – olyan doktrinális pontokról, amelyek létfontosságúak a hit általi megigazulás világos megértéséhez. Ennek eredményeként nagyon sok teológia létezik az egyházunkban, amely teljes zavarban tartja a tagokat.”

Úgy gondolom, hogy az intuíciója rendkívül pontos, és a probléma közepére céloz, amellyel küzdünk. Mert, be kell vallanom, soha nem határoztuk meg hivatalosan a hitünket a három kritikus témával kapcsolatban – a bűnről, Krisztus természetéről, és a tökéletességről. Így hát, mivel ezekben a témákban kétértelműség és véleménykülönbség létezik, 40 éven át tévelyedtünk a teológia bizonytalanság és hiábavalóság pusztájában. Sőt, mivel egymással ellentmondó nézetek alakultak ki ebben a tekintetben, nem voltunk képesek világosan meghatározni üzenetünket és küldetésünket.

A következő sorokat Aagen Rendalen egy norvég volt adventista szerkesztő írta:

„1950-ben az adventizmusban elkezdődött egy általános tisztító munka. Számos adventista tannak – amelyek már hosszú ideje zavarták az egyes adventista teológia „puristáit” – tartottak egy nyilvános <<temetkezési szertartást>>. (A puristák egy téves tendencia követői, hogy egy nyelv struktúrájából eltávolítsák az általuk idegennek tartott elemeket.) Ahogy a bibliai ismeretek szintje megnövekedett az egyházban, valamint az evangélikus teológusokkal való kapcsolattartás megsokasodott, sok adventista vezető szégyellni kezdett egyes adventista doktrínákat, amelyek túléltek a 19. századot. Ezek közül a legjelentősebbek: a két szakaszban történő engesztelés és Krisztus bűnös emberi természetéről szóló tanítások voltak. (Ádám bűnbe esése utáni természetéről van szó, amelyet Krisztus az isteni természetére öltött fel.) 1957-ben, amikor a „Questions on Doctrine” című könyvet publikálták, mind a két tanítást elvetették.

A tisztítási folyamat az 1970-es évek elejéig fejlődött. Körülbelül abban az időben támadták meg a végidei tökéletességről szóló tradicionális hitünket, és úgy tűnt, hogy eltűnőfélben van. Az adventista hagyományok néhány védelmezőjének kétségbeesett erőfeszítése ellenére a bűnbeesés utáni Krisztus természete és a megdicsőülés előtti tökéletességről szóló doktrínák lassan-lassan elsüllyedtek. Az 1980-as évek egy hatalmas méretű új válságot hoztak az egyház számára. Maga az adventizmus tartópillérét – a szentély teológiáját – egy alapos vizsgálatnak vetették alá. Ugyanakkor Ellen White autoritása, mint kriptó-kanonikus próféta, (hallgatólagosan a kanonikus prófétákkal egyenértékűnek tekintették) újra értékelésre került. Az 1950-es években az adventista vezetők flörtölése az evangéli-

kus egyházzal egy olyan lavinát indított, amelynek hatását nem lehetett előre látni. A hagyományos adventista képet gyökeresen megváltoztatták, amely identitásválsághoz vezetett. Napjainkban a mozgalom létezésének érvényessége sokak számára nyitott kérdéssé vált. Úgy érzik, hogy ez már nem az az egyház, amelybe beléptek. A doktrinális fölény, amelyet kezdetben a megtérítő evangélista mutatott be nekik, úgy tűnik, hogy már alig vonszolja magát. Valóban ez lenne <<az egyetlen igaz egyház?>> - kérdezik ők.” (Aage Rendalen, „Adventism: Has the Medium Becom the Message?” Evangelica, 1980. december, 35. o.)

Elolvassa ezt a cikket, az az érzésem, - bár egy másik szempontból - Rendalen elmondta azt, amit én is szeretnék mondani, mert rávilágított a vita háttérében lévő problémákra, és azok fejlődésére az elmúlt 30 évben. Ő tulajdonképpen rátette a pontot az „i”-re. Ezeket a problémákat meg kell oldani, ha van még remény az igazi evangélium fennmaradásához. Szeretném megismételni a cikk egyik rendkívül fontos részét: „Az adventista vezetők flörtölése - az 1950-es években az evangélikus egyházzal - egy olyan lavinát indított, amelynek hatását nem lehetett előre látni. A hagyományos adventista képet gyökeresen megváltoztatták.” Mennyire igaz ez!

Úgy gondolom, hogy a hetvenes évek végén és a nyolcvanas évek elején lévő helyzet nem más, mint az ötvenes és hatvanas években elvetett magok elkerülhetetlen termése. Ezek a teológiai magvak gazdag és teológiai szempontból logikus terméssé váltak. Ezalatt azt értem, hogy bizonyos premisszák miatt bizonyos következtetésekre van szükség, sőt elkerülhetetlenek, ezért sok gondolkodó adventista úgy látta, hogy szükséges gyakorlatba ültetni ezeket a következtetéseket. Mi több, napjainkban ezeket a különféle és egymásnak ellentmondó premisszákat és következtetéseket sok hetednapi adventista teológus, pásztor és laikus tag fogadja el.

Ez nem csupán a meggyőződésekről szóló konfliktus az adventizmuson kívüliek és az adventizmuson belüliek között. Napjainkban mindkét hitrendszer jelen van és fejlődik a Hetednapi Adventista Egyház keretein belül. Vizsgáljuk meg közelebbről mindkét hitrendszer egyéni elemeit!

A központi probléma

A központi kérdés, amely úgy tűnik, hogy meghatározza mindkét hitrendszer irányát - a teljes vita alapja és kiindulópontja - az a kérdés, hogy „Mi a bűn?”. Végeredményben az evangélium lényege az, hogy megmutassa, hogyan vagyunk megmentve a bűnből. A bűn miatt el vagyunk vesz-

ve, és az evangélium a jó hír arról, hogy Isten megment minket a bűntől. Közülünk legtöbbször azt feltételezzük, talán már régóta, hogy tudjuk, mi a bűn, de ugyanúgy, mint általában történik minden feltételezett dologgal, amit alapos utánajárás nélkül fogadunk el, a feltételezéseink valószínűleg megalapozatlanok, és szükségünk van felülvizsgálatra, és újragondolásra. Ezen a ponton vádolták az adventizmust, nevezetesen, hogy homályos meghatározásai vannak, vagy akár tévesek, amelyek téves következtetésekhez vezetnek a hit általi megigazulással kapcsolatban.

A kritikus kérdés a következő: Mi a bűn természete, amiért az embert bűnösnek tartják, olyannyira, hogy a pokol tüzében kell meghalnia, ha Isten kegyelme nem menti meg? Nagyon pontosnak kell lennünk, amikor meghatározzuk a bűn természetét, hogy pontosan tudjuk, mi az, és mitől ment meg az evangélium. Mi az, amiért bűnbocsánatot kell kapnunk? Miből kell meggyógyítani minket, hogy megmeneküljünk az örök haláltól? Amikor a rendelőbe megy, az orvosnak pontosan meg kell határozni a problémád természetét, mielőtt felírná a kezelést vagy a gyógyszert, amely meggyógyít. Ugyanúgy van a bűnnel is. Tudnunk kell, mi a vétünk, hogy képesek legyünk alkalmazni az evangéliumot az adott betegségre.

Az evangélium meghatározása az „új teológiában” vagy a „reformációs teológiában”

A bűn természete

Geoffrey Paxton az „Adventizmus megrázása” című provokatív könyvében leírja, hogy 1888-ban az adventisták elutasították a hit általi megigazulást, mert elutasították az eredendő bűnről szóló történelmi tanítást. A szerző az eredendő bűnt a reformáció teológiájának alapelveként azonosítja. (98-114. o.) Az eredendő bűn egyszerűen egy olyan tanítás, amely azt állítja, hogy a születésünktől fogva vétkesek vagyunk Isten előtt, mert Ádám fiai és leányai vagyunk. Állítása szerint természetünk által bűnösök vagyunk, mielőtt választhatnánk a jó és a rossz között. Az elítélésünk Ádámtól származik; mi bűnösök vagyunk az örökölt romlásunk miatt. „Bűn van a bűnös vágyban.” „Kinyilvánítják, hogy a bűn bennünk van, még mielőtt tudatában lennénk ennek.” „Vétek van a rossz kívánságban még akkor is, amikor az akarat megállítja azt.” (Desmond Ford, „The Relationship Between the Incarnation and Righteousness by Faith,” Documents From the Palmdale Conference on Righteousness by Faith, 28. o.)

E tanítás szerint a bűnt és a vétket a természetre ragasztják, ezért az evangéliumnak figyelembe kell vennie azt a valóságot, hogy a vétkek része az emberi természetnek, amelyet nem lehet megváltoztatni, amíg Krisztus második eljövetelekor nem kapunk új testet, amely halhatatlanságba öltözik. Tehát, ez a tanítás azt állítja, hogy a gyengeségek, a hiányosságok és a gonoszra való hajlam mind bűn. Érdekes és szignifikáns, hogy a reformátorok a predestináció fundamentumára építették az eredendő bűnről szóló tanításukat, amely azt tanítja, hogy bizonyos embereknek Isten megengedi, hogy szenvedjenek és meghaljanak bűnös és vétkes természetükben, míg mások esetében úgy dönt, hogy megváltó kegyelmében részesíti őket az evangélium által. Ez a két tanítás természetes módon illeszkedik egymáshoz. Ezért furcsa, hogy bár napjainkban sok keresztény elutasítja a predestináció tanítását, az eredendő bűnre továbbra is úgy tekintenek, mint az evangélium helyes tanításának az alapja.

Krisztus természete

A következő lépéssel folytatjuk abból a premisszából kiindulva, hogy: Milyen emberi lény volt Krisztus, ha a természetének egyszerre emberinek és büntelennek is kellett lennie? Nyilvánvaló, hogy ez a nézet kiemeli, hogy Neki fölt nélküli természettel kellett rendelkeznie, egészen más természettel, mint amelyet ti vagy én örökölünk születésünk által. Ezt a természetet néha „Ádám bűn előtti” természetének nevezik. Néhány kijelentés, – melyet azok használnak, akik hisznek ebben a nézetben, – tisztázni fogja, hogyan értik ezt: „Ahhoz, hogy Krisztus legyen a második vagy az utolsó Ádám, Neki... büntelen emberi természettel kellett rendelkeznie”. „Azt tanítani, hogy Krisztusnak bűnös hajlamai voltak, azt jelenti, hogy Ő maga is bűnös volt, és szüksége volt megváltóra.” (Ugyanott, 32. o)

Ezen tanítás szerint a bűnös természet magában foglalja a vétket Isten előtt. Ezért feltétlenül szükséges, hogy Krisztusnak semmi köze nem lehetett a bűnös természetünkhöz. De hogyan lehetséges ez, hiszen Krisztus anyjának is emberi természete volt? Íme, a válasz: „Mária természete átalakult tökéletes természetté Jézus Krisztus miatt, ugyanúgy, mint ahogy kezdetben a Szentlélek a káoszt tökéletes világgá alakította.” (Ugyanott, 34. o) Más szavakkal, Mária genetikai hiányosságai ki lettek javítva, hogy öröklés által Krisztusnak tökéletes természetet tudjon adni, amely teljesen eltér attól az örökléstől, melyet mi kapunk szüleinken keresztül.

A megigazulás

A következő lépés ebben az „új teológiában” magában foglalja a tapasztalatunkat. Mit mondanak erről: „Mivel természetünk által vétkesek vagyunk, amelyet meg is őrzünk egészen az elragadtatásig, és mivel megtérésünk után továbbra is vétkesek maradunk, és amiért még a jó cselekedetekben is vétkezünk, (mert az önzés beszenyeezi a legjobb szándékainkat, és mi vétkesek vagyunk még a bűn feletti győzelem cselekedeteiben is), ezért e nézet szerint figyelmünket inkább a megigazulásra kell fordítanunk, mint a megszentelődésre. Mindig a tulajdonított igazságra kell tekintenünk, amely rajtunk kívül érkezik, mivel mindaz, ami belülről érkezik, romlott az eredendő bűn és a romlott származásunk miatt.”

Ugyanazt a gondolatmenetet követve, hogy az evangélium nem más, mint megigazulás, azaz Krisztus igazsága, amely nekünk van beszámítva. A hit általi megigazulás csak az igazság tulajdonításává válik, míg a megszentelődés csupán egy jó tanács. Azt mondják, hogy ennek így kell lennie, mivel mindabból, amit az eredendő bűn megrontott, semmi sem vehet részt a tökéletes hit általi megigazulásban. Így jogilag igazak vagyunk, míg valójában annak alapján, ami belülről származik, mindig vétkesek vagyunk. Mindig hangsúlyozzák Jézus Krisztus értünk tett munkáját, nem pedig a Szentlélek bennünk végzett munkáját.

A tökéletesség

Végül az „új teológia” alappremisszája, mely szerint a bűn hozzátartozik a természetünkhöz, egy elkerülhetetlen következtetéshez vezet a tökéletes jellemmel kapcsolatban. Ha a fő bűn a természetünkben rejlik, amellyel születünk, és ha halálig őrizzük ezt a természetet vagy az elragadtatásig, akkor nagyon világossá válik, hogy nem kellene többé beszélünk a tökéletességről, hogy győzhetünk, mint ahogy Jézus győzött, vagy a bűn nélküli életről, mint amilyen Jézus élete volt. Ha az élethosszig tartó lelki növekedés ellenére, amelyben mindinkább bízunk - Jézusban és egyre kevésbé a saját erőfeszítéseinkben - ennek ellenére, 60 éves korban ugyanolyan vétkesek vagyunk, mint 18 éves korban voltunk, akkor olyan szavak, mint „jellem-tökéletesség” értelmetlenné válnak, és gyorsan el kellene távolítani a lelki szókincsünkből.

Így az erkölcsi tökéletesség lehetőségének elutasítása, amely ebben az életben elérhető, az eredendő bűn doktrínájának az elkerülhetetlen következménye. Ugyanezt a logikát követve, magának az erkölcsi tökéletesség elérésének az erőfeszítése legalizmushoz vezet, és a hit általi megigazulás tagadásához. Még a próbaidő lezárulása után is Isten népének jelleme tökéletlen marad a hitben, a reményben és a szeretetben. Mivel a „bűn nélküli” kifejezés egyetlen értelme az abszolút tiszta természet, az „új teológia” szerint erre nem kerül sor csak a dicsőítéskor.

A fenti sorok összefoglalják egy jól kifejtett és gondosan kifejezett rendszer evangéliumát, amely megtalálható az adventizmuson kívül is, és belül is. Ez a rendszer következetes, feltételezésekkel kezdődik és a maga következtetéseivel végződik, ezért én úgy vélem, hogy bárki, aki ennek a rendszernek a feltételezéseiből indul, logikusan ennek a rendszernek a következtetéseire fog jutni. Ez az egyik oka annak, hogy az úgynevezett reformációs teológia olyan vonzóvá vált sok régi adventista számára. Tehát, ha logikusak akarunk lenni, és követni akarjuk a Bibliát, vajon kénytelenek leszünk elfogadni ezt a megértést az evangéliumról, máskülönben logikátlanok és nem biblikusak vagyunk?

Én hiszem, hogy az igazi evangélium, Jézus Krisztus és Pál apostol evangéliuma, más premisszákon alapul, és más következtetésekre vezet. Hiszem azt, hogy ez az egyetlen evangélium, amely megfelelően foglalkozik Isten és Sátán közötti nagy küzdelemmel. Hiszem, hogy ez az egyetlen evangélium, amely biztonságot és reményt hoz a Hetednapos Adventista Egyház számára, és minden embernek, aki felteszi magának a jól ismert kérdést: „Mit kell cselekednem, hogy elnyerjem az örök életet?” A következőkben röviden összefoglaljuk az evangélium megértésének másik módját, amely az ótestamentumban lett megígérve, és az újszövetségben teljesebbé válik.

Az evangélium, ahogy az adventizmusban van meghatározva

Ennek az evangéliumnak alappremisszája az, hogy Isten és Sátán közötti kozmikus nagy küzdelemnek az esszenciája a szabad választás körül forog, és a következő kérdés körül: Vajon Sátán rossz színben tüntette fel Istent elítélő vádjában, vagy igaza volt? Isten óriási kockázatot vállalt, ami az univerzumot illeti, azért, hogy megvédje a választás szabadságát, és lehetőséget adjon a teremtett lényeknek megítélni, hogy Ő valóban olyan,

mint amilyenek Sátán vádolja Őt?

Miért engedte Isten a bűn mocskát? A kényszerből való engedelmesség értéktelen volta miatt, és mert szükség volt a vétkezés lehetőségére, hogy a feddhetetlenség valóságos lehetőség legyen. Miután Ádám vétkezett, és elvesztette választási szabadságát, Jézus „a Bárány, aki megöletett e világ alapítása óta” (Jel 13:8) felajánlotta, hogy lejön a földre, hogy segítsen ezen kérdések tisztázásában, és kínálja az embereknek egy második esélyt. A bűn szenvedése nem ér véget mindaddig, amíg Sátán önként nem borul le, és nem vallja Jézust Urnak. Ez azt jelenti, hogy a világegyetem legnagyobb tragédiája maga Sátán, aki vádolja Istent, és ez önmagában nagyobb, mint bármely bűn. Tehát a megoldandó probléma a következő: hogyan döntenek az elesett és a nem elesett lények, kinek az oldalán állnak ebben a nagy küzdelemben, Isten oldalán, vagy Sátán oldalán. Ez azt jelenti, hogy az evangéliumot sohasem lehet alapozni semmiféle predesztinációra, amely lényegében figyelmen kívül hagy minden emberi jogot, hogy Isten mellett vagy ellene döntsön. Az evangélium szilárdan a szabad választás alapjára épül - két nagyon fontos szó Isten és a Sátán közötti nagy küzdelemben.

A bűn természete

Ismét arra a pontra jutunk, hogy döntést kell hoznunk a bűn természetével kapcsolatban. Lényegében a bűn nem az, ami az ember, hanem az, amit az ember választ, hogy legyen. A bűn akkor jön létre, amikor az elme beleegyezik abba, ami kívánatosnak tűnik, és ezzel megszakítja az Istennel való kapcsolatot. Úgy beszélni a vétkekről, mint örökölt természetről, azt jelenti, hogy figyelmen kívül hagyjuk a felelősségünk fontosságát. Mi nem számítottunk vétkeseknek, csak abban a pillanatban, amikor akaratunk egyesül az emberiség akaratával az Isten elleni lázadásban, és ezáltal aktívan szembekerülünk Isten akaratával.

A bűn az ember életével van kapcsolatban, Isten elleni lázadásával, a szándékos engedetlenségével, és az Istennel való eltorzult kapcsolatával. A bűnnek inkább az emberi akaratval van kapcsolata, mint a természetével. Ahhoz, hogy a bűnnel szembeni felelősségnek értelme legyen, el kell fogadnunk, hogy nem állíthatjuk azt, hogy az elesett természet az embert elkerülhetetlenül bűnössé teszi. Az elkerülhetetlenség és a felelősségvállalás két olyan fogalom, amely kölcsönösen kizárja egymást az erkölcsi szférából. Definícióként, a bűn egy szándékos választás, amikor gondolatban, szóban, vagy cselekedetben Isten ellen lázadunk. „Aki azért tudna jót cselekedni,

és nem cselekszi, bűne az annak.” (Jak 4:17) Az újtestamentum evangéliumában a bűn meghatározása a következő: Az a szándékos választásunk, hogy az elesett természetünket Isten akarata ellen gyakoroljuk.

Krisztus emberi természete

Erre a fundamentumra építve vizsgáljuk meg Krisztus természetét, amelyet őseitől örökölt, amikor emberré vált! Ha a bűn nem természet, hanem választás, akkor Krisztus örökölhette az elesett természetünket anélkül, hogy bűnössé váljon. Ő makulátlan maradt, azért, mert mindig tudatosan választotta az Isten iránti engedmességet, és soha nem engedte, hogy örökölt természete ellenőrizze ítéleteit. Ő ugyanazt örökölte, mint mi, anélkül, hogy Isten különleges intervenciójához fordult volna, hogy megelőzze az emberi bűnösség átöröklését Máriától Jézusra. „Mivel tehát a gyermekek testből és vérből valók, ő is hasonlatosképpen részese lett azoknak...Annak okáért mindenestől fogva hasonlatosnak kellett lennie az atyafiakhoz.” (Zsid 2:14–17)

Krisztus önként vállalta a megaláztatást, hogy leereszkedjen nemcsak az emberi nem elesett természetének szintjére, hanem arra a szintre, amelyre az ember süllyedt Ádám bűnétől fogva. Amikor Jézus itt járt a földön, az ember természetesen már nem volt Ádám el nem esett állapotában, tehát valami sokkal drasztikusabbra volt szükség, hogy Ádám elesésének következményét le lehessen győzni. Krisztusnak abba a mélységbe kellett leereszkednie, amelybe az emberiség évszázadok óta süllyedt, hogy Személye által az emberiséget fel lehessen emelni elesésének mélységéből egy új élet színvonalára – arra az életre, amelyre az emberek meg lettek teremtvé. Jézusnak a legnagyobb magasságokból a legnagyobb mélységekbe kellett leereszkednie, hogy minket felemelhessen.

Ha Jézus tökéletes emberi természetet vett volna fel, amelyet az elesés nem érintett, akkor nem érezhetett volna együtt az emberrel szükségleteiben. Ha Jézus egy nem elesett természetet vett volna fel, akkor a bűn miatt nagy szakadék jött volna létre közte és az ember között. Pontosan az elesett természetet kellett képviselnie Isten előtt. Elesett bűnösök mellé állt, hogy közbenjárjon a bűnös férfiak, nők és a szent Isten között.

Ha Jézus tökéletes emberi természetet vett volna fel, akkor bűn nélkül lépett volna át az Isten és Ádám közötti szakadékon; de Isten és az elesett emberiség közötti szakadékot még mindig át kellett volna lépni. Ha Krisztus felvette az elesett természetünket, akkor az Ő közvetítő szolgálata

egy hidat épít az elesett ember és Isten közötti szakadékon. Csak azáltal, hogy teljes mértékben azonosult velünk, és mélyen bekapcsolódva helyeztünkbe tudott Jézus Megváltónk lenni. Az ellenség megkérdőjelezett volna minden más emberi természetet a bűnös természet kivételével, és ezáltal befolyásolta volna az egész univerzum gondolkodását.

Érdekes megjegyezni, hogy A.T. Jones és E.J. Waggoner így értették Krisztus emberi természetét, amelyet hatalommal hirdettek 1888-ban a hit általi megigazulás üzenete által, amelyet Ellen White teljes szívvel támogatott. Valójában Krisztus életének ezen megértése képezte üzenetük hatalmát: az Úr Jézus Krisztus hú maradt Istenhez, bűnös természetben.

A megigazulás

Mostantól kezdve az evangélium üzenetét tanulmányozzuk személyes tapasztalatainkhoz viszonyítva. Az evangélium Isten jelleméről szóló jó hír, Aki megbocsát és helyreállít. Az evangélium nem más, mint: (1) Isten kijelentése, hogy Krisztus érdemei által igazak vagyunk, és (2) az Ő ígérete, hogy helyreállítja bűnös életünket, mely által fokozatosan átalakulunk az Ő képére. Az evangélium mind a jogi ítélettel, mind az átalakító hatalommal foglalkozik. A Krisztussal való egyesülés a hit kulcsa, amely által megvalósul a megigazulás. Az evangélium magában foglalja a megigazulást - Krisztussal való egyesülés hit által, amely alapján igaznak vagyunk nyilvánítva -, és a megszentelődést - egy átalakulás, hogy egyre inkább hasonlítunk Krisztusra a Szentlélek hatalma által, mely alapján igazakká tétetünk.

A tökéletesség

Csak ebben a kontextusban szólalhat meg az evangélium - kényelmesen és biblikus módon - a keresztyény tökéletességről, amely egyszerűen azt jelenti, hogy hagyjuk Istennek véghezvinni teljes munkáját mibennünk, miközben egyre inkább függünk Tőle hit által. Ez nem egy szélsőségesség a tökéletességben. Nem egy kísérlet arra, hogy elég jók legyünk Isten számára, vagy azért, hogy üdvösséget nyerjünk; sem a bűnös természetünk helyettesítése. Ez nem függés a belső jóságunktól.

A bibliai tökéletesség a bűn feletti teljes győzelem, amikor teljesen

alávetve magunkat Krisztus hatalmának, a bűn annyira undorítóvá válik számunkra, hogy már nem akarjuk megsérteni Isten akaratát. Ha a bűn a szándékos döntésünk, amikor gondolatban, szóban vagy cselekedetben Isten ellen lázadunk, akkor bűn nélkül lenni azt jelenti, hogy többé nem lázadunk ellene sem gondolatban, sem szóban, sem cselekedetben. A bibliai tökéletesség célja nem elsősorban a mi megmentésünket célozza, hanem Krisztus dicsőítését. Nem a bűnös természetünk eltávolítása, hanem a rajta való uralkodás Krisztus kapcsolata által. Nem valami statikus, hanem állandó növekedés és hajlandóság arra, hogy tanítva legyünk. A tökéletesség nem tudatosít a belső szentségünkről, hanem a Krisztustól való függés örömét adja, akitől kegyelmét és hatalmát kapjuk. A tökéletesség nem azt jelenti, hogy megszabadulunk a kísértésektől, hanem hogy megtagadjuk őket. Nem egy önálló jóság, hanem egy teljes függés, mely által semmi közünk nem lesz többé a lázadáshoz.

Ez az evangélium hirdeti, hogy lehetséges egy folt nélküli jellem kialakítása a bűnös természetben. Az evangélium célja a bűn elpusztítása. A cél, hogy erkölcsi szempontból tökéletesek legyünk, és a metódus, hogy elérjük a célt, a Krisztusban való maradás. Csak a tökéletességről szóló ilyen megértés ruházhatja fel az adventüzenetet azzal a hatalommal, amelyre szüksége van. Egy ilyen megértés eléréséért szükség van kitartó imára. Tudjuk, mit jelent Istennel harcolni úgy, mint Jákob? Lelkünk minden ereje kívánja vajon Istent? Rendíthetetlen hittel kapaszkodunk az Ő ígéreteibe, amelyekkel „megajándékozott bennünket; hogy azok által isteni természet részeseivé legyetek, kikerülvén a romlottságot, amely a kívánságban van e világon”? (2Pét 1:4)

Következtetés

Ez tehát a két evangélium, amelyet hirdetnek az adventizmusban. Most értitek, miért nem illeszkedik egymással a két rendszer? Értitek, hogy lehetetlen kompromisszumot kötni a kettő között, és hogy mindnyájunknak személyes döntést kell hoznunk ebben a tekintetben? Biztatlak benneteket, hogy egyénenként imádkozzatok és tanulmányozzatok, hogy tudjátok miben és miért hisztek, hogy világosan megkülönböztessétek az igazság szavait. Jól informáltaknak kell lennünk, hogy jó döntéseket hozzunk a Szentlélek vezetése alatt, hogy állva maradhassunk az utolsó napok megpróbáltatásaiban. Ezt annál is inkább meg kell tennünk, mert tudjuk, hogy Isten megpróbálja lelkiismeretünket, hogy megtudja, dön-

téseink őszinték-e, vagy netalán számítás alapján hoztuk meg őket, hogy megtaláljuk a könnyebbik utat. Segítsen az Úr, hogy a jó hír, az Ő jó híre legyen, és nem egy emberi találmány!

A bűnről szóló tanítás eredménye a két evangéliumban	
Az erkölcsi tökéletesség nem lehetséges	Az erkölcsi tökéletesség lehetséges
▼	▼
A hit általi megigazulás: megigazulás, csak tulajdonított	A hit általi megigazulás: megigazulás és megszentelődés
▼	▼
Krisztus magára vette Ádám tökéletes természetét	Krisztus - bűn nélküli jellem, elsett természetben
▼	▼
A bűn, mint természet	A bűn, mint választás

Mi a bűn?

A hit általi megigazulás talán a legfontosabb bibliai téma, és meg-
alapoz minden olyan vitát, amely a megmentésünkről szól. De mi a hit
által megigazulás, és hogyan kapcsolódik az evangéliumhoz? A Heted-
nap Adventista Egyházban sok vita folyik ezekről a kérdésekről. Nagyon
szignifikáns az a tény, hogy a vita mindig visszavezet egy olyan témához,
amely minden más téma alapját képezi, nevezetesen a bűn definíciójához.

Mi a bűn? Miért foglalkozunk egy olyan témával, amely annyira
negatívnak tűnik? Egyszerűen azért, mert a hit általi megigazulásról szóló
következtetések függnék attól, hogyan határozzuk meg a bűnt. Mitől bűnös
az ember? Miért ítéli meg Isten az embert? Miért mondja Isten, hogy az
embernek el kell pusztulnia a pokol tüzében? Az arról szóló választásunk,
hogy mi a bűn, fogja meghatározni minden más döntésünket a hit általi
megigazulással kapcsolatosan.

Talán jó lenne újra megvizsgálni feltételezéseinket, és magunk szá-
mára eldönteni, mit akarunk valójában közölni a „bűn” szó használatkor.
Mindnyájan tudjuk, hogy vétkeztünk, de milyen módon? Mint korábban
már említettem, amikor rendelőbe megyünk, az orvosnak először fel
kell állítania a pontos diagnózist, hogy megfelelő kezelést tudjon felírni.
Hasonlóképpen, nekünk is pontosan tudnunk kell, mi nincs rendben az
életünkben, mielőtt Jézus megmentene minden problémánktól, azaz a
bűntől. Ismernünk kell a betegségünk természetét, amelyben szenvedünk.

Tehát, vizsgáljuk meg ismét a bűnt, ami a világon az összes nehézség
okozója. Tudjuk, hogy Ádám szabad akaratból választotta a bűnt. Tudjuk,
hogy választása miatt bűnös lett. Mi a helyzet velünk? Vétkesek vagyunk
Ádám bűne miatt, amiért utódaiként születünk? Vagy azért vagyunk bű-
nösök, mert úgy döntöttünk, hogy megismételjük Ádám bűnét?

Így visszakerülünk a bűn természetének problémájához. Mit kell
megbocsátania és meggyógyítania az evangéliumnak? A megoldandó alap-
vető probléma a következő: Mi a bűn természete, amely miatt egy ember
bűnösnek van nyilvánítva, annyira bűnösnek, hogy ha Isten nem bocsátja

meg, akkor az embernek a pokol tüzében kell elpusztulnia? Mi annak a bizonyos bűnnek a természete?

A bűn, mint természet

Egy pontos meghatározással kell kezdenünk. Az évszázadok során sok meghatározás született a bűnről.

Egyesek azt gondolják, hogy a vétünk az eredendő bűn elkerülhetetlen eredménye. E gondolkodás szerint az eredendő bűn nem az Ádám szándékos választása, hogy vétkezzen, hanem az állapot, amelyben születünk Ádám bűne miatt. Ennek eredményeként az ő bűne miatt bűnösnek születünk. Bár nagyon sok teológus használta az eredendő bűn kifejezést, helyénvaló lenne eltávolodnunk tőle, és beszéljük meg, mi rejlik a kifejezés mögött. Néha a teológiai fogalmak inkább összezavarják a dolgokat, mint kitisztáznák azokat. Mi ennek a kifejezésnek a valódi jelentése?

Az eredendő bűnt többféleképpen is lehet definiálni. Egyesek úgy vélik, hogy bűnösök vagyunk, mert Ádám bűnét örököltük. Mások azt mondják, hogy nem azért vagyunk bűnösök, mert vétket öröklünk, hanem azért, mert Ádám fiai és leányai vagyunk, és így bűnösnek számíttatunk, mert egy elesett fajban születünk. Így Ádám bűne nekünk tulajdoníttatik.

Mások azt állítják, hogy nem azért vagyunk vétkesek, mert bűnt örököltünk, sem a nekünk tulajdonított bűnért, hanem azért, mert Istentől elválasztva születünk. Istentől elidegenedetteként születünk, és ebben az elidegenedésben van a mi vétünk. Mások azt állítják, hogy személyesen nem vagyunk vétkesek, hanem el vagyunk ítélve, mert egy elesett fajnak tagjai vagyunk.

Ezen nézetek közös pontja az, hogy bűnösök vagyunk, elítélve, mert az emberi családba születünk. Tehát függetlenül attól, hogyan fejezzük ki ezeket a különböző nézeteket, egy dolog világos, hogy a vétket vagy az elítélést a természetünkkel együtt örököljük. A vétünk az elesett természetünkéből áll.

E mellett azt mondják, hogy kétféle bűn van az életünkben: 1) Vétkesek vagyunk, mert ebben az elesett emberi fajban születünk, 2) A saját vétkeink miatt is bűnösök vagyunk, a saját választásainkért és lázadó cselekedeteinkért. Mindkét aspektus bűn. Tehát, bár a bűnnek két aspektusa van, nevezetesen, hogy elesett fajban születünk, és a lázadó

választásaink miatt, annak ellenére születésünk által elítélve vagyunk, még mielőtt választani tudnánk. Ez az eredendő bűn alapmeghatározása. Ádám bűne miatt bűnösök vagyunk, elítéltek attól a pillanattól kezdve, ahogy megszülettünk. Ezt a meggyőződést a következőképpen fejezik ki: „A bűn bennünk van, még mielőtt ennek tudatában lennénk”, „Vétek van a rossz vágyakban, még akkor is, amikor az akaratunkkal ellenállunk neki.”, „A bűn az örökölt természetünk, annak összes következményeivel együtt.”

Tehát e meghatározás szerint a bűn bennünk létezik, még mielőtt választani tudnánk, vagy még mielőtt bármit is tudnánk a bűnről. A bűn bennünk létezik, még mielőtt választani tudnánk azt, vagy dönteni tudnánk, hogy mi a jó vagy a rossz. A bűn bennünk van, mert egy elesett világban születtünk.

John Kálvin, az egyik legnagyobb teológus, a következőket mondta a bűnnel és a vétkekkel kapcsolatban: „Mindenki... bűnnel beszenyezve születik erre a világra... Isten szemében mindnyájan szennyezettek és tisztátalanok vagyunk... A szülők romlása átkerül gyermekeikre... Mindenki romlott kezdetektől fogva... A vétek maga a természetünk”. Kálvin szerint Pál apostol bűnnek nevezi a természetünk romlását. „Még a csecsemők is szenvednek, elítélésüket hozva magukra az anyjuk méhéből... saját tökéletlenségük miatt.” Természetesen ez egy utálatosság Isten szemében, mert bűn nélkül Ő nem ítél el senkit. „Az ember a maga teljességében annyira el van árasztva bűnnel... egy porcikája sem marad érintetlenül, és ezért bármi származik belőle, bűnnek minősül... Az emberek romlottnak születnek... Mi mindnyájan természetünk által bűnösök vagyunk.” (John Calvin, *Institutes of the Christian Religion*, 2. kötet, 1. fejezet 5, 6, 7, 8, 9, 10, 27. o.)

Láthatjuk tehát, hogy egy ilyen megértés alapján tartja szükségesnek a Római Katolikus Egyház, Martin Luther és John Kálvin a gyermekkeresztiséget. Ha valaki természete által bűnös, nagyon fontos közvetlenül születése után megkeresztelni, hogy lekerüljön róla a bűn, és megtisztuljon születésének vétkeitől. Így Martin Luther és John Kálvin határozottan támogatták a gyermekkeresztiséget. Születésük után minél hamarább a gyermekeket meg kell keresztelni, és megtisztítani a bennük lévő örökölt bűntől. Kálvin és Luther egyetértettek ezzel, és elfogadták az eredendő bűn tanítását, mint ahogy szent Ágoston értette.

Luther és Kálvin ugyanakkor hittek a predesztinációban, amelyet szintén Ágostontól tanultak. Ágoston úgy gondolta, hogy Isten előre

elrendelte, hogy minden embert vagy megment, vagy elkárhozzon. Luther és Kálvin egyformán hittek, és a predestináció premisszájára alapozták a hit általi megigazulást. Logikai szempontból az eredendő bűn doktrínája megegyezik a predestináció tanításával.

Van egy másik aspektusa is annak a hitnek, hogy a bűnt örököljük. Elesésével Ádám elvesztette bűntelenségét, és azután nem tudott tenni mást, csak azt, hogy vétkezzen. Ádám minden döntése bűnös természetű volt. Így, elesése után Ádám már csak vétkezni tudott, és mi, mint az elesett emberi faj tagjai ugyanabban az állapotban vagyunk. Valójában az egyetlen dolog, amit megtehetünk, hogy vétkezünk, így Istennek nincs más dolga, mint megbocsátani a bűneinket.

Ezt a doktrínát többféleképpen lehet kifejezni. Viszont az alapkoncepció, amelyet megtalálunk az összes meghatározásban az, hogy bűnösnek születünk, csupán azért, mert Ádám családjához tartozunk.

Talán hasznos lenne megemlíteni, hogyan reagált Emil Brunner erre a tanításra: „Így az egyházi doktrína, amely teljes egészében Ádám elesésének gondolatán alapszik, és bűnének átadására a következő nemzedékekre, olyan módszert követ, amely semmiképpen nem biblikus. Úgy tűnik, még a Róm 5:12 verse is egy kivételt képez, amelyet Ágoston ideje óta a keresztény teológia „locus classicus” (klasszikus esetnek) tekint, viszont nem támasztja alá Ágoston nézetét, amelyet követtek a következő generációk. Mert itt Pál apostol nem próbálja megmagyarázni, mi a bűn; valójában Róma 5-ben semmi sem írja le a bűn természetét.” „Az eredendő bűn elmélete, amely Ágoston óta az emberről szóló keresztény doktrína standard elmélete volt, teljesen idegen a Bibliától.” „Elsősorban a bűnt egy cselekedetnek kell értelmezni, nevezetesen „elesésnek”, mint egy Isteni eredetű ponttól való aktív elkülönülésnek, mint egy Isteni rendtől való eltávolodásnak... A bűn egy cselekedet, egy cselekvés. Ez az első dolog, amit el kell mondani a bűnről. Csak másodsorban mondhatjuk, hogy ez a cselekedet mindig, és ugyanakkor egy állapot, egy működésben lévő lét, egy állapot, amelyben nem tudunk másképp tenni, egy rabszolgaállapot.” (Emil Brunner, *The Christian Doctrine of Creation and Redemption*, 98, 99, 103, 109. o.)

Szeretném hangsúlyozni, hogy az állítólagos bizonyítékok, amelyek alátámasztják az eredendő bűn doktrínáját, bárhogy magyarázzák is, akár örökléssel, akár tulajdonítással vagy elkülönüléssel, nem egy egyértelmű bibliai tanítás, mint egyesek hiszik. Létezik legalább egy másik mód,

ahogy érthetjük azokat a bibliaverseket, amelyeket használnak az eredendő bűn alátámasztásához.

A bűn, mint választásunk eredménye

Összpontosítsuk figyelmünket a bűn második definíciójára, azaz a bűn, mint választásunk eredménye. Ebben a meghatározásban megismerésünk sok olyan dolgot, melyek az eredendő bűnről szóló különböző meghatározásokban hangzottak el.

Mi hiszünk abban, hogy Ádám eredeti természetéből semmi sem vette őt arra, hogy Isten ellen lázadjon. Ádám egyetlen vágya sem irányult Isten akarata ellen. Számára nagyon természetes volt jót cselekedni, és nagyon természetellenes volt rosszat tenni. De az első bűn elkövetése után valami megváltozott Ádám természetében, lényének legintimebb részében. A bűnbeesés következtében Ádám hajlamos lett a rosszra. Természete eltorzult és megváltozott, ezért azt akarta tenni, amit korábban utálatosnak tartott, nevezetesen Isten ellen lázadni. Számára a bűn elkövetése természetesnek tűnt, és természetellenesnek az, hogy jót cselekedjen.

Tehát, amikor azt mondjuk, hogy Ádám elesett természetét örököljük, meg kell értenünk állításunk teljes értelmét. Mi Ádámtól gonoszsgot, gyengeséget és romlottságot öröklünk. Ugyanazok a vágyak vannak mibennünk, mint amilyenek Ádámban voltak a bűnbeesése után. Gonoszsgot akarunk tenni; Isten ellen akarunk lázadni. Nehezünkre esik jót tenni, és természetesebben tesszük a rosszat. Úgy gondolom, ha őszinték akarunk lenni önmagunkhoz, elismerjük, hogy gyakran mi vagyunk saját magunk kísértői. Nincs szükségünk arra, hogy Sátán kövessen minket, és mindenfélekkel kísértsen, mert képesek vagyunk önmagunkat megkísértetni. Saját természetünk vezet minket rossz útra. Úgy tűnik, az önzés az életünk gyökere, és olyan dolgok megtételére késztet, amikről tudjuk, hogy nem kellene megtennünk. Tehát negatív hajlamokat öröklünk Ádámtól, amelyek rossz cselekedetek megtételére vezetnek minket.

Az egyik különbség a bűn ezen meghatározása és az előző meghatározás között az, hogy mi nem örököljük a vétket vagy az elítélést. Örököljük mindazt, amit Ádám adhatott nekünk. Hajlamokat öröklünk, tendenciákat, vágyakat, és olyan módon születünk, mint ahogy Isten nem szerette volna, hogy ember valaha szülessen. Ez a meghatározás azt állítja, hogy a bűn személyes döntésünk által születik; a bűnt önmagában nem

örököljük. De amikor úgy döntünk, hogy a kötelességünk ellen lázadunk, amiről tudomásunk van és jól ismerjük, akkor bűnösökké válunk. Választanunk kell, hogy úgy döntünk, mint Ádám döntött, hogy Isten ellen lázadunk, és csak akkor válunk bűnösökké. Fel kell ismernünk, hogy a bűnös természet megkönnyíti a bűn megtételét, segít a bűnös döntések meghozatalában. De szeretném hangsúlyozni, hogy csak akkor vagyunk vétkesek, amikor meghozzuk ezeket a döntéseket, és nem előbb. Ezért úgy vélem, hogy gondosan kell különbséget tennünk a „rossz” és a „vétek” koncepciója között.

Már felvázoltam a bűn két alapdefinícióját. A hit általi megigazulás teljesen másképpen fog kinézni annak függvényében, hogy a bűn melyik definíciójában hiszünk. A megigazulással és a megszentelődéssel kapcsolatos döntéseink különbözni fognak, attól függően, hogy mit hiszünk a bűnről.

A rossz és a vétek

Ha a bűnt tudatos választásnak definiáljuk, akkor különbséget kell tennünk a rossz és a vétek között. Napjainkban sok rossz van a világban, még az állatvilágban is. De mi nem minden rossznak tulajdonítunk vétket.

Az egyik kedvenc illusztrációm az ismert háziállatról szól, a macskáról. Szeretjük azokat a macskákat, amelyek ölbe másznak, vagy a lábunknál fekszenek, akik szeretik, ha simogatjuk őket, és várják a melegejes-tányért. De néha elfelejtjük, hogy ezeknek a háziállatoknak más tulajdonságaik is vannak. Észrevettétek, hogy a macskáknak semmi szánalmuk sincs az egerek iránt, akit megfognak a következő étkezéshez? Amikor sikerült elfogni az egeret, nem öli meg egyből, hanem játszik vele. Valójában annyira megkínózza, hogy az egér képtelen elszaladni, és végül feladja. Mit tennénk egy emberrel, aki ugyanúgy kínozza meg egy állatot, vagy egy embert? Valószínűleg a legsúlyosabb bűncselekményben találnánk vétkesnek, és börtönbe csuknánk az életének hátralévő idejére. De mit teszünk azzal az állattal, aki ezt teszi – a saját macskánkkal? Azt mondjuk: „Ilyen az élet”. Nem jó, hogy az egér szenved, de a macska sem vétkes ezért, amit tesz. Így, bizonyos cselekedeteket rossznak minősítünk, de a bűn természetes következményeinek tekintjük őket, míg más rossz cselekedetekért egy ember bűnösnek tekinthető.

Most vetítsük ugyanezt az emberre! Miközben megpróbálunk belevetni egy cölöpöt a földbe, és barátunkat megkérjük, hogy fogja meg a

cölöpöt, amíg a kalapáccsal beleverjük, megtörténhet, hogy melléje ütünk, azaz a barátunk ujjára. A barátunk ujjá fájna, meglilulna, és valószínűleg időre lenne szükség a gyógyuláshoz; de gondolom, hogy barátunk nem vádolna minket személyes bűnnel, hanem egy szerencsétlen balesetnek tekintené.

Haladjunk tovább! Ha egy gyermek pisztollyal játszik, és meglövi testvérét, elveszük tőle a pisztolyt, és vigyázunk arra, hogy a jövőben jobban elzárjuk a fegyvert. Nem tekintjük bűnösnek a gyermeket. De ha egy húszéves fiatalember ugyanazzal a pisztollyal meglőne valakit, azonnal sok kérdésünk lenne. Mindenekelőtt azt akarnánk megtudni, hogy vádolható-e gonosz szándékkal, vagy nem.

Tehát, különbség van a rossz és a véték fogalma között. A „rossz” szó egyszerűen magában foglalja azt, ami rossz, negatív, vagy hibás, azaz a bűn eredményeit egy átkozott világban. A véték az erkölcsi felelősségről szól, a rossz gondolatokkal vagy cselekedetekkel szemben.

Arra gondolok, hogy mind a vegetáció, mind az állatok tele vannak bűnnel és rosszal, de Isten nem ítéli és nem menti meg őket, mert nem ismerik az erkölcsi értékeket. Csak az embernek van ismerete az erkölcsi értékekről, és Isten ezen ismeret alapján ítéli el vétkesnek minden rossz cselekedeteiért. Ha elfogadjuk, hogy a bűn a választás eredménye, akkor határozottan különbséget kell tennünk a rossz és a véték között. A véték előzetes ismereteket és szándékos lázadást feltételez. A következőket szeretném mondani: Isten ítélete mindig az ember előzetes ismeretein alapszik. Jakab apostol világosan leírta: „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem cselekszik, bűne az annak.” (Jak 4:17).

Eredmény és büntetés

Most bizonyítanunk kell azt a hipotézist, hogy különbség van a rossz és a véték koncepciója között. Az 1Móz 2:17-ben az Isten elleni lázadás következményeként egy pontos és világos büntetés lett kilátásba helyezve. Isten azt mondta Ádámnak: „De a jó és gonosz tudásának fájáról, arról ne egyél; mert amely napon eszel arról, bizony meghalsz.” Kicsit zavarban vagyunk ezzel a bibliaverssel, mert világos, hogy amikor Ádám elfogadta Évától a gyümölcsöt és megette, nem halt meg.

Néha azt mondjuk: „elkezdett meghalni”. De a héberben egyszerűen az van leírva: „amely napon eszel arról, meghalsz”. A fordítás: „mert amely

napon eszel arról, bizony meghalsz” szintén jó. Akkor miért nem halt meg Ádám azon a napon? „Miért nem hajtották végre a halálbüntetést az ő esetében? Mert váltságdíj találatott. Isten egyszülött Fia önként vállalta magára az emberi bűnt, és engesztelést végzett az elesett emberi fajért.” (Ellen G. White Comments, S.D.A. Bible Commentary, 1. kötet, 1082 o.)

„Abban a pillanatban, amikor az ember elfogadta Sátán kísértését, és megtette azokat a dolgokat, amelyről Isten azt mondta, hogy ne tegye meg, Krisztus, Isten Fia, Kezesként állt az élet és a halál között, kijelentve: <<A büntetés rajtam legyen. Az ember helyébe lépek. Számára lennie kell egy második esélynek.>>” (ugyanott, 1085. o). „Abban a pillanatban, amikor megjelent a bűn, ott volt a Megváltó is... közvetlen Ádám bűnbe esése után Isten Fia biztosítékként jelent meg az emberi fajért, ugyanakkora hatalommal, hogy megelőzze a bűnösökre kimondott sorsot, mint amikor meghalt a Golgotai kereszten.” (ugyanott, 1084. o)

Miért nem halt meg Ádám azon a napon? Mert azon a napon a Helyettes közéje és a halálbüntetés közé lépett be. Ugyanazon a napon Jézus Krisztus Ádám helyébe lépett. Talán ez segít jobban megérteni Jelenések 13:8 versét, amely arról ír, hogy a Bárány megöletett a világ megalapítása óta. Mint az ember Kezeseként, Jézus azon a napon megfizette a halálbüntetést, Ádám és a büntetés közé lépve. Nem sokkal utána Ádám feláldozta az első bárányt, amely Isten Fiának halálát jelképezte, aki meghalt helyette. Így Jézus Krisztus azonnal kifizette Ádám bűnének a büntetését. Jézus azonnal Ádám helyébe lépett. De vajon Ádám meg fogja fizetni valaha a büntetését? Meg fog halni Ádám valaha az ő bűne miatt? Miért halt meg Ádám 930 évvel később? Megfizette a büntetését? Vagy egyszerűen a bűn elkerülhetetlen következményeként halt meg?

Azt mondják, hogy valójában a halált áldásként fogadta, mert élete során sok gyötrelmet viselt, tudva, hogy ő engedte be a bűnt, a fájdalmat és a szenvedést a világunkba, és ezt több mint 900 éven át szemlélte. Így a halál valójában megkönnyebbülés volt. Ez a halál, Ádám természetes halála, inkább a bűn következménye volt, mint a bűn büntetése. Jézus Krisztus fizette meg a büntetést. A bárány feláldozásával Ádám megmutatta, hogy megértette, hogy a halálbüntetés meg lett fizetve. De az átok - a bűn elkerülhetetlen következménye - megmaradt.

Ez azt jelenti, hogy a bűnről szóló alapgondolatot két külön oszlopban kell megosztanunk. A bal oldali oszlop tetején a „rossz” szó áll, és magában foglalja mindazt, ami öröklés által a bűnből származik, és halálhoz vezet. Jézus ezt a halált álomnak nevezte, amely nem az ember végét jelenti. Így

a rossz és annak rossz következményei halálhoz, szenvedéshez, valamint minden negatív dologhoz vezetnek, amit körülöttünk látunk. A jobb oldali oszlop tetején a „vétek” szó áll. Ezen oszlop elemei a második halálhoz vezetnek, vagy a pokolhoz, amely a bűn büntetése. A bűnnek két következménye van. Először az átok – a bűn örökölt eredményei – az a tény, hogy az emberek, az állatok és az egész természet meghal; ez az első halál. A másik oldalon van a vétek, amely a bűn büntetéséhez vezet, a második halálhoz, amit Jézus Krisztus megfizetett. Ha úgy döntünk, hogy elfogadjuk Jézus Krisztus megváltását, soha nem fogunk meghalni a második halállal. Igaz, hogy az engesztelés elfedi a bűn mindkét következményét.

BŰN

ROSSZ

HALÁL

(Eredmény)

VÉTEK

POKOL

(Büntetés)

De szeretném mondani, hogy az engesztelésnek a megbocsátás által kell megoldania a bűn problémáját, és a rossz problémáját mindannak a helyreállításával és újjáépítésével, amit a bűn átka okozott. Az engesztelés munkálkodik minden dolog helyreállításában, hogy megfeleljen Isten eredeti tervének, de nem bocsátja meg azokat a dolgokat, amelyek a bal oldali oszlopban vannak. Csak azt bocsátja meg az engesztelés, ami a bűnről szól, vagyis csak a bűn zsoldját tudja megbocsátani.

Így a megigazulás, megbocsátás, megváltás, evangélium, igazság és megszentelődés kifejezések különösen a jobb oldali oszlopban lévő problémákra vonatkoznak, ami a vétekekkel, büntetéssel és pokollal kapcsolatos. Alapvető különbség van a bűn eredményei és a bűn büntetése között. Azt is szeretném hangsúlyozni, hogy alapvető különbség van az első és a második halál között, az elítélés és az üdvösség pedig a bűnrel és a büntetéssel

van kapcsolatban. Erre kell figyelniünk, amikor a hit általi megigazulásról beszélünk.

Olvassunk el néhány bibliaverset az Újtestamentumból, amely kiemeli ezt a különbséget. Lukács 13:1–5 verseiben Jézus egy történet által mutatta be a leckét. Lukács leírta, hogy az ott jelenlévők közül egyesek felhívták Jézus figyelmét azokra a galileaiakra, akiknek vére összekeveredett az állatáldozataik vérével. Más szavakkal: megölték őket. „És felelően Jézus, monda nekik: Gondoljátok-e, hogy ezek a galileabeliek bűnösebbek voltak valamennyi galileabelinél, mivelhogy ezeket szenvedték? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek. Vagy az a tizenhét, akire rászakadt a torony Siloámban, és megölte őket, gondoljátok-e, hogy bűnösebb volt minden más Jeruzsálemben lakó embernél? Nem, mondom néktek: sőt inkább, ha meg nem tértek, mindnyájan hasonlóképpen elvesztek.” Látjuk, hogy itt a galileaiak nem a bűneik közvetlen következményeként haltak meg. Jézus azt mondta, hogy ezek a galileaiak és azok is, akikre rászakadt a Siloám tornya, nem azért haltak meg, mert bűnösebbek voltak, mint mások. Itt tisztán láthatjuk, hogy az első halál, amely által meghaltak, nem volt közvetlen kapcsolatban a bűneikkel.

János 9:1–3 versek története szerint a tanítványok egy vak embert láttak, és megkérdezték Jézust: „Mester, ki vétkezett, ez-e vagy ennek szülei, hogy vakon született? Felele Jézus: Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai.” Ez egy újabb alkalom, amikor Jézus elmondta, hogy a vakság, az átok, amely rajta volt azon az emberen, nem valamely személyes bűnének a következménye volt, hanem egy örökölt gyengeség miatt. Jézus itt különbséget tett a személyes véték és az örökölt hatás között, vagy a bűn eredményei között.

Egy másik fontos szöveget János 5:24-ben találjuk. Ha nem értjük a különbséget, amelyről ebben a fejezetben olvasunk, az lesz az érzésünk, hogy Jézus ellentmond saját Magának.

„Bizony, bizony mondom néktek, hogy aki az én beszédemet hallja és hisz annak, aki engem elbocsátott, örök élete van; és nem megy a kárhozatra, hanem általment a halálból az életre.”

Jézus azt mondja ma nekünk, hogy ha hiszünk, örök életünk van. Még ma átmegyünk a halálból az életbe. Jézus így folytatta: „Bizony, bizony mondom néktek, hogy eljő az idő, és az most van, mikor a halottak hallják az Isten Fiának szavát, és akik hallják, feltámadnak.” A 24. versben Jézus azt mondja, hogy szabadok vagyunk a haláltól; most van örök életünk. A 25. versben kijelenti, hogy azok, akik meghaltak, meghallják Isten

Fiának hangját az eljövendő feltámadáskor. Ha nem teszünk különbséget az első és a második halál között, akkor ellentmondásba keveredünk.

Jézus azt mondta, hogy nekünk ma van örök életünk. Fel vagyunk szabadítva a bűn büntetése alól. Fel lettünk szabadítva, és soha nem fogunk meghalni a második haláltól – a bűn zsoldjától. Azonban azok kivételével, akik élve a mennybe kerülnek, mi mindnyájan meghalunk azzal a halállal, amit a Biblia álomnak nevez (mint Lázár esetében). Később hallani fogjuk Isten Fiának hangját, és feltámadunk az első halál alvásából. Még azok is, akiknek megbocsátott, és akik örök életet fognak kapni, mindnyájan meghalnak Ádám bűnének átka miatt. Nekünk azért kell meghalnunk, mert egy halandó világban élünk. Az első halál nem lehet a bűn büntetése, mivel azok, akik örök életet kapnak, ők is meghalnak az első halállal. Az örök élet egyszerűen azt jelenti, hogy mentesülünk a második haláltól, a bűn zsoldjától. Világosan kifejeződik ez a gondolat egy másik bibliaiszövegben, az 1Ján 5:12,13 versekben le van írva, hogy nekünk életünk van Krisztusban még ma, és mégis tudjuk, hogy meg fogunk halni.

Tehát úgy gondolom, hogy jó bibliai bizonyítékunk van arra, hogy a bűnnek két különböző következménye van: 1) a bűn átka, amely az első halálhoz vezet, és 2) a bűn zsoldja, amely a második halálhoz vezet.

A világhossz és a döntés

Vajon igaz, hogy a bűn mindnyájunk személyes döntésének eredménye, nem pedig azért vagyunk bűnösök, mert Ádám leszármazottaiként születünk? Vajon a Biblia alapján megállapíthatjuk, hogy bűneink és vétkeink személyes választásaink alapján születnek, és nem azért, mert az emberi családba születünk az örökölt bűn eredményeivel körülvéve? Nézzünk meg néhány bibliai bizonyítékot!

A Rómabeliek 7:7-9 verseiben Pál apostol a törvényről és a vele szembeni álláspontunkról beszél. Pál apostol azt mondta, hogy „a bűnt nem ismertem, hanem csak a törvény által; mert a kívánságról sem tudtam volna, ha a törvény nem mondaná: Ne kívánjad...mert törvény nélkül holt a bűn. Én pedig éltem régen a törvény nélkül: de ama parancsolatnak eljövételével felelevenedik a bűn, én pedig meghalék”. Ezekben a versekben Pál apostol azt mondta, hogy mi ismerjük a bűnt, mert a törvény megismertette velünk azt, és ha semmit sem tudnánk a törvényről, akkor valójában nem lenne tudomásunk, sem megértésünk a bűnről. Pál apostol továbbá kijelenti, hogy törvény nélkül a bűn halott. Tehát, mi akkor vétkezünk, amikor ismerjük Isten akaratát, de nem azt tesszük. Mi akkor

vétkezünk, amikor megértjük, miről van szó, és mégis úgy döntünk, hogy Isten akarata ellen cselekszünk.

János 15:22,24 versek beszámolója szerint közvetlenül a halála előtt Jézus így szólt tanítványaihoz: „Ha nem jöttem volna és nem beszéltem volna nekik, nem volna bűnük: de most nincs mivel menteniük az ő bűnüket.” „Ha ama cselekedeteket nem cselekedtem volna közöttük, amelyeket senki más nem cselekedett, nem volna bűnük; de most láttak is, gyűlöltek is, mind engem, mind az én Atyámat.” Mivel az emberek most már ismerték Jézust, és látták cselekedeteit, felelősek voltak, hogy milyen döntést hoznak Vele szemben. Mivel Ő eljött, és tudomásuk volt erről, azért a zsidók bűnösök voltak, mert elutasították.

János 9:41 versben Jézus így felelt a kritizáló farizeusoknak: „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad.” Ez azt jelenti, hogy ha valóban vakok lettek volna, ha nem lett volna ismeretük, akkor nem lettek volna bűnösök. De mivel azt mondták: „látunk”, ezért bűnösök voltak. Nem úgy tűnik, hogy a bűn és a vétek szorosan kapcsolódnak a tudáshoz, a világosság-hoz és a megértéshez? Talán a „világosság” kifejezés az a faktor, amely megkülönbözteti a fenti táblázat két oszlopát, (az a táblázat, amely segített különbséget tenni a „rossz” és a „vétek” fogalmi között). A világosság, az ismeret, vagy a megértés – és az új világosság, vagy megértés alapján hozott döntés – az, ami megváltoztatja a rosszat vétékké.

Jakab apostol levele bizonyos mértékben tisztázza ezt a kérdést. Jakab 4:17 versében a következőket olvassuk: „Aki azért tudna jót cselekedni, és nem teszi, bűnnek számítatik. Még egyszer látjuk, milyen szoros kapcsolat van a tudás és a bűn között. Jakab 1:15 versében az apostol azt mondta: „Azután a kívánság megfogván, bűnt szül; a bűn pedig teljességre jutván halált nemz.” Itt láthatjuk az egész folyamat kibontakozását a vágytól, vagy a kívánástól egészen a tényleges bűnig. A vágy önmagában nem bűn; a bűn a vágy megvalósulása. A bűn a vágnak való engedés eredménye.

Az Ótestamentumban Ezékiel 18:2-4 versei leírják, milyen közmondás forgott Izrael gyermekei között: „Mi dolog, hogy ezt a közbeszédet szoktátok mondani Izrael földjén, mondván: Az atyák ettek egest, és a fiak foga vásott meg bele? Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem lesz többé helye köztetek ennek a közbeszédnek Izraelben. Íme, minden lélek enyém, úgy az atyának lelke, mint a fiúnak lelke enyém; amely lélek vétkezik, annak kell meghalnia!” A 20. versben Ezékiel megismétli ugyanazt a bibliaelvet:

„Amely lélek vétkezik, annak kell meghalni; a fiú ne viselje az apa vétkét, se az apa ne viselje a fiú vétkét; az igazon legyen az ő igazsága, és a gonoszon az ő gonoszsága.” Tehát mindenki felelős a választásáért - mindenkinek szabad választási lehetősége van.

Mit tesz Isten azokkal, akik tudatlanságból tesznek rosszat, akik nincsenek összhangban az Ő akaratával? Hogyan kezeli Isten az ilyen helyzeteket? Apcsel 17:30 versében Pál apostol azt mondta: „E tudatlanságnak idejét azért elnézvé az Isten, mostan parancsolja az embereknek, mindenkinek mindenütt, hogy megtérjenek.” Az emberek a tudatlanság idején tesznek rossz dolgokat. Olyat tesznek, ami nincs összhangban Isten akaratával. Megszegik Isten törvényét és akaratát. Mit tesz Isten ebben a helyzetben? Amit a szövegben is olvasunk, Isten elnézi a tudatlanság idejét. Nem bocsátja meg, hanem csak elnézi. De amikor megjelenik a világosság és az ismeret, akkor a rossz bűnné válik. Ezért a tudatos bűnért kell a bűnösnek bocsánatot kérnie, és belőle megtérnie.

Jézus kijelentése, amelyről olvasunk Mt 11:21–24 verseiben, még világosabbá teszi a kérdés megértését: „Jaj neked Korazin! Jaj neked Bethsaida! Mert ha Tirusban és Sidonban történnék vala azok a csodák, amelyek bennetek lőnek, rég megtértek volna gyászruhában és hamuban. De mondom néktek: Tirusnak és Sidonnak könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem néktek. Te is Kapernaum, aki az égig felmagasztaltattál, a pokolig fogsz megaláztatni; mert ha Szodomában történnék vala azok a csodák, amelyek te benned lőnek, mind e mai napig megmaradt volna. De mondom néktek, hogy Szodoma földének könnyebb dolga lesz az ítélet napján, hogynem neked.”

Biztos vagyok abban, hogy a Szodomában elkövetett bűnök sokasága nagyobb volt a Kapernaumban elkövetett bűnöknél. Ennek ellenére Kapernaum elítélése nagyobb volt. Miért? Mert Kapernaum lakossága több világosságot kapott. Kiváltságuk volt, hogy maguk közé fogadták Jézus Krisztust. Természetesen sok rosszat tettek Szodomában, de ezek közül sokat a világosság hiánya miatt követtek el. Ők nem értették az Isten útját, és Lót nem képviselte túl jól Istent a szodomabelieknek. Tudatlanságuk miatt ők nem voltak olyan bűnösök, mint a kapernaumbeliek, akik elutasították a kapott világosságot.

Tehát Kapernaum bűnösebb volt, mint Szodoma, mert több világosságot kapott; választásukat egy teljesebb tudás alapján hozták meg. A 87. Zsoltár 4–6 verseiben azt olvassuk, hogy Isten figyelembe veszi minden ember születésének és nevelkedésének helyét. Ő az alapján fog ítélni, hol éltünk, milyen körülmények között, és mennyire ismertük Isten akaratát.

Ellen White fontos kijelentéseket tett a bűnnel és a vétkekkel kapcsolatban: „Elkerülhetetlen, hogy a gyermekek ne szenvedjenek a szülők bűneinek következményei miatt. Isten azonban nem bünteti meg a gyermekeket szüleik bűneiért, hacsak ők maguk is nem teszik ugyanazokat a bűnöket... Öröklés és a szülők példája által a fiak részesei lesznek az atyáik bűneiben. Rossz hajlamok, a romlott ízlés, lealjasodott erkölcsök éppen úgy, mint a testi betegségek és elkorcsosulások, mind átszállnak örökseggént apáról fiúra a harmadik és negyedik nemzedékig.” (Pátriárkák és próféták)

Figyeljük meg, mit öröklünk Ádám bűne eredményeként: rossz tendenciákat, megromlott ízléseket, alacsony erkölcsöt, valamint testi betegségeket és degenerációt. Mindezek részét képezik mindannak, amit szüleinktől és őseinktől kapunk. De ugyanakkor figyeljük meg azt a nagyon fontos tényt, hogy „Isten azonban nem bünteti meg a gyermekeket szüleik bűneiért, hacsak ők maguk is nem teszik ugyanazokat a bűnöket”. Ez összefoglalja a doktrína következtetéseit, miszerint a bűn és a vétkek akkor jelennek meg, amikor megfelelő ismeretekkel rendelkezünk a jóról és a rosszról.

„Nem leszünk felelősségre vonva azért a világosságért, amellyel nem rendelkezünk, hanem azért a világosságért, amelynek ellenálltunk, és elutasítottuk. Az ember nem érthet meg egy olyan igazságot, amelyet soha nem mutattak neki, és ezért nem lehet elítélni egy olyan világosságért, amelyet soha nem kapott.” (Ellen G. White Comments, S.D.A. Bible Commentary, 5. kötet, 1145. o.)

A személyes vétkek csak világosság és ismeret alapján tulajdonítatik egy embernek. Nem vagyunk elítélve, amikor rossz és hibás dolgokat teszünk, ha a legkisebb mértékben sem értjük, hogy azok a dolgok rosszak. „Senkit nem lehet elítélni, mert nem követte azt a világosságot és azt az ismeretet, amellyel soha nem rendelkezett. (ugyanott) Ellen White világosan rámutatott arra, hogy az elítélés arányos azzal a megértéssel, amellyel rendelkezünk, amikor szándékos döntést hozunk. „A világosság megmutatja és megdorgálja a sötétségben rejlő hibákat; az emberek életének és jellemének meg kell változnia, hogy összhangban legyenek azzal a világossággal, amelyet kaptak. Azokat a bűnöket, amelyeket valamikor tudatlanságból követtek el, az elme vaksága miatt, most már nem lehet elkövetni anélkül, hogy ne számíttassanak vétkeseknek.” (Gospel Workers, 162. o). Attól a pillanattól kezdve, amikor tudomást veszünk arról, hogy cselekedeteink rosszak, bűnösök leszünk, ha tovább folytatjuk azokat. De nem voltunk vétkesek, mielőtt rendelkezünk volna azzal a tudással. Csak

miután megértettük, válunk bűnösökké. Így a véték össze van kötve a tudással, és a meghozott döntéssel.

„Még voltak sokan a zsidók között, akik nem ismerték Krisztus jellemét és munkáját. A gyermekeknek még nem volt lehetőségük abban a tanításban részesülni, mint amelyet a szülei megvetettek, és amely által Isten világosságot akart adni nekik. Az apostolok és munkatársaik prédikálása útján Isten fényt hintett rájuk. Ő alkalmat biztosított, hogy meglássák a próféciaák teljesedését nem csupán Krisztus születésével és életével, hanem halálával és feltámadásával kapcsolatosan is. Isten nem ítélte el a gyermekeket szülei bűneiért. Amikor azonban a gyermekek a szülei adott világosság ismeretét és a különleges módon rájuk árasztott többletvilágosságot elvetették, részesei lettek szülei bűneinek, és betöltötték bűneik mértékét.” (Ellen White: A nagy küzdelem). A személyes részvételük és a megértésük alapján bűnösöknek találtak.

„A gonosz beszéd bűne a gonosz gondolatok melengetésével kezdődik... Elég tolerálni egy tisztátalan gondolatot, dédelgetni egy szentségtelen vágyat, hogy a lélek beszenyeződjön, és az integritás megromoljon.” (Bizonyágtételek 5. kötet). Figyeljük meg a különbséget: A tisztátalan gondolatok megtűrése, és a szentségtelen vágyak dédelgetése képezi mindazt, ami bűn és beszenyezés. Nem önmagában a gondolat vagy a vágy bűn; nem helyes azt mondani, hogy bűn van a vétkezés vágyában, ha az azonnal el van utasítva. „Minden szentségtelen gondolatot azonnal ki kell űzni.” „Senkit sem lehet bűnre kényszeríteni. Először bele kell egyeznie; a léleknek akarnia kell a bűnös cselekedetet, mielőtt a szenvedély uralni tudná a racionalitást, vagy a törvénytelenység diadalmaskodni tudna a lelkiismeret felett. Bármennyire nagy legyen a kísértés, nem lehet ürügy a bűnre.” (ugyanott). A természetes hajlamaink önmagukban nem jelentenek bűnt, csak akkor, amikor dédelgetjük őket, amikor akarjuk őket, amikor beleegyezünk a rossz gondolatokba, akkor átlépjük a rossz és a véték közötti határvonalat. A hajlam rossz, de nem vagyunk vétkesek azért, hogy ilyen hajlamaink vannak, csak akkor, ha utat engedünk nekik.

„Amikor világosságot kapunk, és figyelmen kívül hagyjuk vagy elutasítjuk, akkor elítéltetünk, és nem vagyunk kedvesek Isten előtt. De a világosság eljövetele előtt nincs bűn, mert nincs elutasítani való világosság.” (Bizonyágtételek 1. kötet) Így nagyon világossá válik az a tény, hogy a bűn szorosan össze van kötve az ismeretünkkel és tudásunkkal, amellyel bírunk.

„Vannak olyan gondolatok és érzések, amelyeket Sátán sugall, és ezeket felkelti a legjobb emberekben is; de ha nincsenek dédelgetve, ha el

vannak utasítva és utálva, akkor a véték nem szennyezi be a lelket, és ezáltal nincs rossz befolyással másokra.” (Review and Herald, 1882. március 27.) Tehát, ha ezeket a gondolatokat és érzéseket nem dédélgetik, akkor nem válnak bűnökké. Ezek a gondolatok és érzések helytelenek a világ gonosz-sága és az elesett természetünk miatt, de nem fognak beszennyezni, csak akkor, ha dédélgetjük, és úgy cselekszünk, ahogy azok diktálnak.

A „Counsels on Health” című könyv 82. oldalán Ellen White azt írta, hogy a dohány károsítja a szervezetet, de Isten irgalmaz azoknak, akik úgy használták a dohányt, hogy nem volt tudomásuk a dohányzás következményeiről. Ennek ellenére a dohánynak rossz hatásai lesznek, rákhoz is vezethet, de amíg az ember nem kap világosságot, addig nem fogják bűnösnek tekinteni. Csak azért, mert valaki rákban szenved, nem azt jelenti, hogy az a személy vétkes, és a világosság ellen cselekedett.

Összefoglalva, úgy gondolom, hogy a bűn ránk vonatkozik, amikor választjuk a rosszat, és nem testrészeinkre, amelyek szenvednek azon természetes törvények hatásaitól, melyek a bűn részét képezik ezen az átkozott földön. A véték nem a világ amorális entitásaihoz kapcsolódik, hanem csak az emberhez, aki felelős az erkölcsi törvények megrontásáért. Ezen kívül a véték nem az ember állati fakultásaihoz kapcsolódik, hanem az erkölcsi fakultásaihoz, amelyek részt vesznek a választás hatalma gyakorlásában.

A bűn gyökerénél az önszeretet van. Így a bűnt inkább az okok határozzák meg, mint a cselekedetek. Ez azt jelenti, hogy minden helyzetben magadat kell helyezned a sor elejére. A bűn azt jelenti, hogy elválasztod magadat Istentől azáltal, hogy magadat és személyes érdekeidet részesíted előnyben. Ez a választás jelenti a bűn szeretetét. Azt jelenti, hogy nem akarsz tudomást szerezni Isten akaratáról. Azt jelenti, hogy közömbös maradsz valaki képességei és felelősségei iránt.

A teológiai viták - melyek napjainkban léteznek az adventizmusban a hit általi megigazulással kapcsolatban - gyökerénél a bűnről és a bűn természetéről szóló véleménykülönbségek állnak. Az igazi küzdelem a bűn természete körül van. Erre a kérdésre egyértelmű választ kell adni: Miért vagyunk bűnösök, és miért kell megbocsátani nekünk?

A kérdésre adott válasz közvetlenül befolyásolja annak megértését, hogy Krisztus miként jött a földre. Milyen természetet vett Magára? Milyen hatalmat használt, hogy ellenálljon a bűnnek? Hogyan győzte le a bűnt? Ezekre a kérdésekre más-más választ kapunk, attól függően, hogy milyen következtetést vonunk le a bűn természetével kapcsolatban.

Hogyan élt Krisztus?

Ez a téma sok vitát váltott ki az utolsó években. A fejezet célja az, hogy válaszoljon a következő kérdésre: Hogyan jött Jézus a földre, és hogyan élt Ő, mint ember? Hagynunk kell, hogy a bizonyítékok beszéljenek, hogy megérthessük, mit mond Isten az Ő Fiáról, Jézus Krisztusról, és mit mond a Fiú az Atyáról.

A bűn természetének megvitatásakor azt kell figyelembe vennünk, hogy ha valaki azt hiszi, hogy a bűn és a vétkek a bűnös természetünk eredménye, bizonyos következtetéseket is fog levonni a hit általi megigazulásról. Ebben a fejezetben először ezekkel a következtetésekkel foglalkozunk. Ha valaki döntése alapján hisz abban, hogy a bűn a bűnös természetünk következményeként jelenik meg, és hogy az ember bűnös vagy elítélt a rossz természete miatt, amellyel született (akár öröklés, vagy tulajdonítás által, vagy a születéstől fogva Istentől való elválasztás által), akkor feltétlenül szükséges elhinnie azt is, hogy Jézus születésekor nem ugyanazt örökölte, mint mi. Ha Ő ugyanúgy született volna, mint mi, örököelve a vétkeket, és vétkesnek számított, vagy Istentől elválasztva lett volna, akkor Ő vétkes, és nem lehetett volna a mi Megváltónk, mert a Megváltónak bűn nélkülinek kellett lennie.

Ha valaki döntése alapján hisz abban, hogy a bűn maga a természetünk, és hogy mi bűnösök vagy elítéltek vagyunk a bűnös természetünk miatt, akkor annak el kell hinnie azt is, hogy Jézus Krisztus Ádám elesés előtti természetét vette fel. Ezáltal, amit hiszünk a bűn természetével kapcsolatban, fogja meghatározni azt, amit hiszünk Jézus Krisztus születéséről.

Ha valaki azonban döntése alapján hisz abban, hogy mi rossz és romlott hajlamokat öröklünk, és hogy az elesett természetünk rossz irányba visz minket, de ennek ellenére mi nem vagyunk vétkesek ezért a természetért, csak akkor, amikor úgy döntünk, hogy követjük az örökölt természetünk hajlamait, Isten ellen lázadva, akkor van lehetőség arra, hogy Jézus ugyanúgy született, mint ahogy mi. Örökölhette ugyanazt a természetet, mint mi, de úgy döntött, hogy nem enged neki, és nem lázad fel Isten

ellen. Erre a következtetésre csak akkor juthatunk, ha elfogadjuk, hogy a bűn egy szándékos választás. Így, döntő különbség van annak elfogadása között, hogy a bűn maga a természetünk, és a között, hogy a bűn a tudatos, önkéntes választásunk eredménye, mert ennek függvényében következtéseket vonunk le Jézus Krisztus emberi természetével kapcsolatban.

Milyen ember volt Jézus Krisztus? Milyen természetben öltött testet? Milyen értelemben volt olyan, mint mi, és miben különbözött? Ha úgy gondoljuk, hogy a bűn a saját választásunk eredménye, amely által szándékosan vétkezünk, akkor a cselekedeteink maguktól fognak beszélni. Jézus elesett vagy szeplőtelen természettel született? Vizsgáljuk meg a tényeket, hogy megtudjuk, mire tanít a Biblia és a prófétaág lelke Jézus Krisztusról és emberi természetéről!

Mitől üresítette meg magát Jézus?

Kezdjük a Filippi levél 2. fejezetével, ahol Pál apostol leírja, hogyan lett Jézus emberré. Ez a fejezet leírja Jézus Krisztus földre jövetelét és a mennybemenetelét. A 6. versben a következőket olvassuk: „Aki, mikor Istennek formájában vala, nem tekintette zsákmánynak azt, hogy ő az Istennel egyenlő.” Ebben a versben leírja, hogy mielőtt Jézus a földre jött volna, Ő egyenlő volt az Atyával – ez volt az állapota, mielőtt emberré lett. Neki nem volt miért zsákmánynak tekinteni azt, hogy Istennel egyenlő, mert Ő Isten volt.

A 7. versben van leírva a megtestesülés: „Hanem önmagát megüresítette, szolgálai formát vett fel, és emberekhez hasonló lett.” Ahhoz, hogy emberré váljon, Jézusnak meg kellett üresítenie magát bizonyos isteni tulajdonságoktól, amelyeket a megtestesülés előtt Istenként szabadon használhatott.

Először is letette mindenható hatalmát. Ha Jézusnak emberként kellett élnie és cselekednie, akkor nem cselekedhetett úgy, mint Mindenható Isten. Úgy kellett cselekednie, mint ahogy az ember is cselekedhet. János 5:30 verse leírja Jézus és az Atya közötti kapcsolatot:

„Én semmit sem cselekedhetem magamtól; amint hallok, úgy ítélek, és az én ítéletem igazságos; mert nem a magam akarátát keresem, hanem annak akarátát, aki elküldött engem, az Atyáét.” Jézus testté létele előtt nem mondhatta, hogy: „Én semmit sem cselekedhetem magamtól”. Isten kijelenti, hogy Ő mindent akarata szerint cselekszik. Jézus kijelentését nem hallhatjuk egy Istentől. János 14:10 versben Jézus hozzáteszi:

„Nem hiszed-e, hogy én az Atyában vagyok, és az Atya énbennem van? A beszédek, amelyeket én mondom néktek, nem magamtól mondom; hanem az Atya, aki énbennem lakik, ő cselekszi e dolgokat...Aki hisz énbennem, az is cselekszi majd azokat a cselekedeteket, amelyeket én cselekszem; és nagyobbakat is cselekszik azoknál; mert én az én Atyámhoz megyek.” Ismétlem, ez a beszéd nem jellemző Istenre. Isten nem függ senkitől. Csak ember esetében beszélhetünk Istentől való függésről. Ez arra utal, hogy Jézus önkéntesen tette le a mindenhatóságát. Amikor a vihar idején, a galileai tengeren Jézus a csónakban aludt, „Ő nem a mindenható erő birtokában pihent. Nem mint az <<ég, föld és tenger Uraként>> nyugodott csendben. Ezt a hatalmat letette, és így szólt: <<Én semmit sem cselekedhetem magamtól>>... Az Atya hatalmában bízott. Isten szeretetébe és gondviselésébe vetett hitben pihent Jézus, és a vihart lecsendesítő szó hatalma pedig Isten hatalma volt.” (Jézus élete 336. o). Tehát Jézus nem használta a saját hatalmát a csodák véghezviteléhez. Ő teljes mértékben függött Atyja hatalmától. A béna ember meggyógyításához Isten adta cselekvő hatalmát Fiának, mint ahogy adta minden más csoda esetében is. (Lásd: Bizonyásgtételek, 8. kötet) Csak feltámadás után kapta vissza hatalmát, amikor istensége felemelte alvó emberi lényét a sírból.

Ugyanakkor Jézus letette előtte létezésének emlékét. Lukács 2:52 versben azt olvassuk, hogy Jézus gyarapodott bölcsességben és testének állapotában. Amikor azt mondjuk, hogy egy ember gyarapodik bölcsességben, azt jelenti, hogy az embernek nincs bölcsessége, és tanulásra van szüksége. Ezért Jézus mint ember, nem lehetett mindentudó, különben a tanulás folyamata lehetetlen lett volna számára.

„Most, anyja ölében pontosan azokat a szavakat hallotta, amelyeket Ő maga mondott Mózes által Izraelnek.” „Ő gyarapodott bölcsességben ugyanúgy, mint mi... Ő, a mindenség Teremtője, elmélyült azokban a tanításokban, amelyeket Ő maga írt a földre, a tengerre és az égboltra.” (Jézus élete, 70. o). Fokozatosan egyre többet tanult Istenről, az üdvösségről, és az evangélium kérdéseiről. „Missziójának rejtélye nyílt meg a Megváltó előtt.” (Jézus élete, 78. o) Fokozatosan ébredt rá tudatára, identitására és teendőire.

Ez azt jelenti, hogy Jézus nem emlékezett arra, amit tudott, mielőtt a földre jött. Világos, hogy Jézus mindent tudott, mielőtt hozzánk jött. „Mielőtt a földre jött, tökéletesen ismerte a tervet, és annak minden részletét. De amikor a földön élt, az Atya akarata vezette Őt.” (Jézus élete, 147. o) Mielőtt lejött a földre, teljes mértékben ismerte eljövételének célját, és hogy mi fog történni a megváltási terv kibontakozása során. De amikor

a földön élt, Jézus nem tudta azt, amit tudott, mielőtt közénk jött volna. Amikor a földön volt, Isten akarata vezette Őt.

Márk 13:32 versben Jézus azt mondta: „Arról a napról és óráról pedig senki semmit sem tud, sem az égben az angyalok, sem a Fiú, hanem csak az Atya.” Amikor a földön volt, Jézus még azt sem tudta, mikor fog visszatérni a mennybe, mert az Atya nem nyilatkoztatta ki Neki. Sok más dolgot kinyilatkoztattott Jézusnak, de a második eljövetelének időpontját nem. A földi élete során Ő nem ismerte a jövőt, csak amilyen mértékben kinyilatkoztatta az Atya.

„Földi élete során Krisztus nem szőtt terveket saját magának. Elfogadta azokat a terveket, amelyeket Isten készített Neki, és nap mint nap az Atyja bontakoztatta ki Fia előtt azokat.” (A nagy orvos lábnyomában, 479. o). „Az Üdvözítő nem tudott átlátni a sírkamrát elzáró kövön. Egyetlen biztató reménységű sugarat sem látott, hogy majd győztesként jön elő a sírból, és semmi biztosíték nem volt arra, hogy az Atya elfogadja áldozatát.” (Jézus élete, 753. o). Rövid idővel a halála előtt Jézus nem volt biztos abban, hogy újra élni fog. Korábban azt mondta, hogy élni fog, mert az Atya kinyilatkoztatta Neki. De most, amikor a bűn teljes súlyát viselte, már nem volt biztos abban, hogy valaha ki fog jönni a sírból, vagy, hogy az Atyja elfogadja áldozatát, mert a bűn szörnyű súlyát kellett viselnie. Úgy gondolom, emlékeznünk kellene arra, hogy Jézus meghalt anélkül, hogy biztos lett volna a sikerben, hanem az Atyjában bízott. Jézus félt az Atyától való örök elválásztásának lehetőségétől.

Világos, hogy Jézus, amikor a földre jött, letette mindentudását, amit fenn a mennyben Istenként ismert. Ezt meg kellett tennie, mert emberként kellett élnie. Nyilvánvaló, hogy le kellett mondania mindenütt jelenvalóságáról is. Mint ember, Ő csak egy helyen lehetett jelen egy adott időben. Jézus lemondott dicsőségéről is. Ézsaiás 53:2 versében azt olvassuk, hogy tekintete nem volt vonzó. Lemondott dicsőségéről, hogy emberként élhessen.

Összefoglalva, Jézus lemondott néhány isteni jellemzőről. Nem tudta használni az istenség azon tulajdonságait, amelyek Istenné tették Őt. Úgy kellett élnie, mint egy ember az emberek között. Míg emberként élt, istensége inaktív volt. Istensége osztozott a kudarc kockázatával és az örök veszteséggel, de nem tehetett semmit, hogy megelőzzön egy ilyen következményt. Az ember Jézus volt az, aki döntéseket hozott, és azok alapján cselekedett. Ebben állt a megtestesülés óriási kockázata.

Bár helyes azt mondani, hogy Jézus nem szűnt meg Isten lenni, miután ember lett, Ő lemondott ezekről az attribútumokról, amelyek Őt

Istenné tették, hogy úgy élhessen, mint egy egyszerű ember.

Istent nem lehet rosszal kísérteni, amint Jakab apostol is megemlíti az első fejezetben, Jézus azonban minden bizonnyal meg lett kísértve Sátántól. Ezért a megváltás tervében elengedhetetlen volt, hogy Jézus pontosan ugyanúgy éljen, mint bármely más ember, és csak az ember természetes lehetőségei álljanak rendelkezésére.

Jézus felvette az elesett természetünket

Számos teológiai vitában próbálták meghatározni, hogy Jézus az elesett természetünket vette magára, vagy Ádám bűnbeesés előtti természetét. Annak ellenére, hogy ez inkább spekulációnak tűnik, mégis óriási következményei vannak arra nézve, hogy hogyan kellene élnünk a mindennapi életünket. Most vizsgáljuk meg a bizonyítékokat!

Róma 8:3 verse az egyik klasszikus kijelentés arról, hogy Jézus emberré lett. „Mert ami a törvénynek lehetetlen vala, mivelhogy erőtlen vala a test miatt, az Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában és a bűnért, kárhoztatá a bűnt a testben.” cMit jelent valójában a „bűn testének hasonlatosságában” lenni? Olyat mondogatnak, hogy a hasonlóság nem ugyanolyan, mint az eredeti.

Már tanulmányoztunk néhány bibliai bizonyítékot arra nézve, hogy Jézus valódi ember volt. Megüresítette Magát azoktól a dolgoktól, amelyek Istenként jellemezték Őt. Filippi 2:7 versében a következőket olvassuk: „Hanem önmagát megüresítette, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén”. Ugyanazt a görög szót találjuk mindkét bibliaversben. Róma 8:3 versében azt olvassuk: „Isten az ő Fiát elbocsátván bűn testének hasonlatosságában...” Úgy gondolom, mindnyájan egyetértünk abban, hogy amikor Jézus a földre jött, akkor valódi, reális emberré vált. A keresztény egyház első eretnekségei között megjelenő docetizmus tanítja, hogy Jézus nem lett valódi ember, hanem csak annak tűnt. Ők abban hittek, hogy minden anyag rossz, és ezért Jézus nem vehetett fel emberi testet. Felelve erre az eretnekségre, János apostol az első levelében a negyedik fejezet második versében azt írta, hogy nekünk hinnünk kell Jézus Krisztus testté lételeiben, ami azt jelenti, hogy valódi emberi testet vett fel.

Tehát megérthetjük Filippi 2:7 vers mondanivalóját, hogy az emberrel való hasonlóság valódi embert feltételez, és nem csak olyant, mint az ember. De mit fogunk mondani Róm 8:3 versről, ahol a „bűnös természet

hasonlatosságában” (KJV) kifejezést találjuk? Vajon csak úgy tűnt, hogy Jézusnak bűnös természete lett volna, vagy tényleg volt? Az „Expositors Greek Testament” című könyv a következőképpen kommentálja a Róm 8:3. versét: „A hangsúlyt azonban Jézus Krisztusnak a velünk való hasonlóságára teszi, nem pedig a különbségekre... Ezalatt Pál apostol azt érti, hogy Isten abban a természetben küldte el Fiát, amely mibennünk bűnnel azonosul... A test... a bűnös természet... amelyben uralkodott a bűn, ugyanaz a bűnös természet volt, amelyben Isten elítélte a bűnt.” „A természet, amelyről itt szó van, nem más, mint a mi romlott emberi természetünk.” (*Expositors Greek Testament*, Grand Rapids, Mich: Wm. B. Eerdmans Pub. Co. 2: 645, 646). Úgy tűnik, hogy ha az „emberekhez hasonló” kifejezést Filippi 2:7-ből az emberi testtel azonosítjuk, akkor a Róm 8:3 versében található „hasonló” kifejezést a bűnös természettel kell azonosítanunk.

Mit gondolt erről Ellen White? „Jézus élete” című könyvében írt a legvilágosabban erről a témáról: „Már az is határtalan leereszkedés lett volna Isten Fia részéről, ha azt az emberi természetet ölti magára, amellyel az Édenben élő Ádám a bűnbeesés előtt bírt. Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyöngítette. Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott. Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be. Ezzel az örökséggel jött földünkre, hogy osztozzon bánatunkban, kísértéseinkben, és példát mutasson arra, hogyan élhetünk büntelen életet.” (Jézus élete, 49. o)

Itt lényeges információt találunk arról, hogy miért és milyen módon vált Jézus emberré. „Ám Jézus akkor vállalta az emberi természetet, amikor azt a bűn már négyezer éve gyöngítette.” Hogyan vette magára az emberi természetet? „Ádám bármelyik leszármazottjához hasonlóan alávetette magát mindannak, amit az átöröklés hatalmas törvénye létrehozott.” Mindebből a következő logikus kérdés születik: hogyan működik a átöröklés hatalmas törvénye? Milyen eredményekkel működik ez a törvény? A következő mondat válaszol a kérdésre: „Hogy mi e törvény működésének következménye, azt Jézus földi őseinek a történelme mutatja be.” Ezek közül egyeseket nagyon jól ismerünk. Dávid és Ráháb közéjük tartozik. Milyen örökséget hagytak hátra? Úgy gondolom, mindnyájan tudjuk a választ erre a kérdésre. Olvassuk tovább: „Ezzel az örökséggel jött földünkre”. Jézus úgy jött a földre, hogy örökölte mindazt, amit Dávid hátrahagyott. Dávid volt Jézus földi őse. Jézus elfogadta az átöröklés

hatalmas törvényének következményeit, ugyanúgy, mint ahogy az ősei is elfogadták. Ellen White-nak ez a kijelentése egy nagyon erős érv Jézus születésével kapcsolatban, amely alátámasztja, hogy Jézus ugyanazt örökölte, mint mi.

Talán hasznos lenne elmagyarázni, hogy pontosan mit érthetünk az átöröklés alatt: „Átöröklés által mindkét szülő átadja gyermekeinek saját mentális és fizikai tulajdonságait, hajlamaikkal és étvágyukkal együtt.” (Pátriárkák és próféták, 561. o). „A bűnös hajlamok, a romlott kívánságok és durva, lealjasodott erkölcsök éppen úgy, mint a testi betegségek és elkorcsosulások átszállnak örökségként apáról fiúra.” (Pátriárkák és próféták, 306. o). „Egyesek bizonyos természetet és furcsa hajlamokat örököltek.” (Bizonyágtételek, 9. kötet 222. o) „Az apától ingerlékeny temperamentum, toxinokkal megterhelt vér, alacsony intellektuális kapacitás, és gyenge erkölcsi érzés öröklődik át gyermekeire.” (Bizonyágtételek, 4. kötet 30, 31. o) „Lehetséges, hogy a szülők öröklés által hajlamokat adnak át gyermekeiknek romlott étvágyra és szenvedélyekre.” (Bizonyágtételek, 3. kötet 567. o). „A hibás jellemvonásokat, amelyeket születéskor öröklünk...” (Bizonyágtételek, 5. kötet 419. o). „Jó lenne emlékeznünk arra, hogy jellemvonások átöröklődnek a szülőkről a gyermekekre...” (Bizonyágtételek, 4. kötet 439. o) „Míg Ádám bűn nélkül lett megteremtve, Isten hasonlatosságára, Sét és Káin örökölték szüleik elesett természetét.” (Pátriárkák és próféták, 80. o)

Ha egyértelmű, hogy mi, mint egyének, elesett természetű jellemzőket és tulajdonságokat öröklünk szüleinktől, és Jézus elfogadta az átöröklés hatalmas törvényét, akkor az egyetlen lehetséges következtetés az, hogy Jézus elesett természetet örökölt. Ha mi elesett természetet öröklünk, és Jézus elfogadta az átöröklés törvényének eredményeit, akkor Neki milyen természetet kellett örökölnie? Nincs bizonyíték, amely alátámasztja azt, hogy Jézus az elesett természetünknek csak a fizikai eredményeit örökölte volna, mint például: az éhséget, a gyengeséget, a szomjúságot, a halálnak való kitettséget, hanem a *diszpozíciós* vonásokat is. Viszont ezt a két területet nem lehet szétválasztani egymástól. Ha az átöröklés törvénye működött, akkor egészében működött. Ha mi a szüleinktől jellemvonásokat öröklünk, akkor Jézus jellemvonásokat örökölt édesanyjától, aki egy hétköznapi ember volt. Ha nem hiszünk abban, hogy Mária szeplőtelen volt, akkor el kell fogadnunk, hogy neki is ugyanolyan bűnös természete volt, mint bármely emberi lénynek.

Jézus Krisztus emberi voltáról szóló tanulmányában Harry Johnson a következőket írta:

„Az Újtestamentum alátámasztja azt a gondolatot, hogy Jézus emberi lényként született, és a teljes emberi természetet Máriától vette át, ezért a logikus következtetés az, hogy az öröklés ezen része elesett emberi természet volt. Nincs bizonyíték arra, hogy az öröklési lánc megszakadt volna Jézus és Mária között.” Ez meghatározó pont. Nincs semmi bizonyíték, hogy az öröklési lánc megszakadt volna. Jézus születéskor átörökölte ugyanazt, mint amit mi átöröklünk születésünkkor. Harry Johnson így folytatta: „Az a tény, hogy Jézus megszületett, azt jelenti, hogy teljes mértékben beléphet emberi helyzetünkbe, és ezt az ember bűnbeesése miatt tette meg... Azoknak kell bebizonyítaniuk, hogy ez az állítás téves, akik elfogadják az <<örökölt gyengeség>> doktrínáját, és továbbra is állítják, hogy Jézus édesanyjától vette át emberi mivoltát anélkül, hogy a bűnbeesés eredményeit is örökölte volna.” (*The Humanity of the Saviour* London: The Epworth Press, 1962, 44, 45. o). Azok, akik elhiszik, hogy változás létezett abban az átöröklésben, amelyet Jézus Máriától kapott, nem tudják ezt bizonyítani. A Bibliában és a prófétaság lelkében található bizonyítékok arra mutatnak, hogy Jézus átöröklése pontosan olyan volt, mint a mienk.

Jézusnak nem volt olyan könnyű elutasítani Sátán kísértéseit, mint Ádámnak lett volna. „Az ember fizikai, szellemi ereje, erkölcsi értéke négyezer éve hanyatlott, és Krisztus az elkorcsosult emberiség gyengeségeit vette magára.” (Jézus élete, 117. o). A „Szemelvények” 1. kötetben 267, 268 oldalakon ugyanezt találjuk. „Jézus magára vette elesett természetünket, és megmutatta, mivé válhatunk.” (Szemelvények, 3. kötet 134. o). Ellen White gyakran hivatkozik Krisztus elesett természetére, gyenge állapotára, bűnös természetére. (Lásd: *Early Writings*, 150 o; *Letter 106*, 1896; *Medical Ministry* 181. o; *Manuscript 94*, 1893; *Review and Herald*, 1874. február 24. és 1896. december 15; *S.D.A. Bible Commentary*, 5. kötet, 1131. o; *Szemelvények* 1. kötet, 235. o; *The Story of Redemption*, 44. o.). Ellen White nem azt akarta mondani, hogy ez a természet csak tulajdonított, hanem hogy Jézus tapasztalat által részesült benne. „Isten természete, akinek törvényét megsértették, és Ádám természete, aki a törvénysértő, Jézusban találkozott, Isten Fiában és ember Fiában.” (*Manuscript 141*, 1901). „Isten tervében volt, hogy Krisztus magára vegye az elesett ember formáját és természetét.” (*Spiritual Gifts*, 4/a kötet, 115. o) Fontos volt, hogy Krisztus magára vegye az elesett ember formáját és természetét.

Ha Krisztus nem ereszkedett volna le teljesen a mi szintünkre, Sátán azonnal reklamált volna, hogy ez igazságtalan és jogtalan, és ezáltal semmi se tétetett volna az igazság nevében, hogy válaszok szülessenek a megváltási terv alapvető kérdéseivel kapcsolatban. Ha azt állítanánk, hogy Jézus Ádám bűnbeesés előtti természetében élt - felsőbbrendű természetben, mint a mi

természetünk - azt jelentené, hogy nem kell figyelembe vennünk Krisztus páratlan győzelmét, amelyet értünk vívott ki.

„Bár teljes mértékben az emberi szenvedélyek hatalmának volt alávetve, Jézus soha nem engedett a kísértésnek, egyetlen olyan cselekedet megtételére sem, amely nem tiszta, felemelő és magasztos.” (*In Heavenly Places*, 155. o). Ő megtapasztalta a szenvedélyeink hatalmát, és megismerte gyengeségeinket, hozzáállásunkat és érzéseinket. „Az ellenség megkísértette Ádámot, aki elesett a tesztnél. Nem a belső bűne miatt engedett a kísértésnek, mert Isten tisztának és igaznak teremtette, az Ő képére és hasonlatosságára. Ádám hibátlan volt, mint az Isten trónja előtt álló angyalok. Nem voltak benne romlott elvek, vagy gonoszra való hajlam. De Jézusnak elesett természetben kellett szembenéznie Sátán kísértéseivel.” (*Signs of Times*, 1900. október 17.) Krisztusnak a bűnhöz hasonlatos természete nem olyan volt, mint Ádámé, akinek természete makulátlan volt, mint a trón előtt álló angyaloké, egyetlen rossz hajlamot sem hordott önmagában. Jézus azonban bűnös természethez hasonló természetet kapott. „Ő tapasztalatból ismerte az emberi gyengeségeket, milyen vágyaink vannak, és miben áll kísértéseink hatalma, mert hozzánk hasonlóan mindenben megkísértetett, mint mi, de nem engedett a bűnnek.” (A nagy orvos lábnyomában, 71. o)

Miben áll kísértéseink hatalma? Minden bizonytalansággal belső természetünkől származik, mely gonoszra hajlik. Jézus tapasztalatból ismerte ezt. „Krisztus valóságosan egyesítette az ember lázadó természetét az Ő büntelen természetével. (*Review and Herald*, 1900. július 17.) Figyeljük meg, hogy Jézus egyesítette az ember lázadó természetét az Ő büntelen természetével. Ádám elesése előtti természete nem volt lázadó. Ádámnak tiszta és szép természete volt. Olyan természet volt, amely természetszerűen azt akarta tenni, ami helyes, nem volt lázadó természet. Világos, hogy különleges bizonyítékunk van a Bibliából és a prófétaság lelkéből annak alátámasztásához, hogy Jézus úgy született, mint mi születünk, olyan hajlamokkal és attitűddel, mint mi.

Bűnös hajlamok nélkül

De Jézus Krisztus emberi természetének van egy másik aspektusa is. Nem volt pont olyan, mint mi, mert a Szentlélek apaként volt vele.

Ellen White azt javasolta, hogy legyünk nagyon óvatosak ezzel a fontos kérdéssel. „Legyetek óvatosak, nagyon óvatosak, hogy milyen

módon közelítitek Krisztus emberi természetét. Ne úgy mutassátok be az embereknek, mint egy bűnre hajlamos embert. Ő a második Ádám. Az első Ádám tiszta lénynek lett teremtve, akiben nem volt nyoma bűnnek; ő volt Isten képmása. ... A bűn miatt Ádám leszármazottai örökölt engedetlenségre való hajlamokkal születtek. De Jézus Krisztus Istennek egyszülött Fia volt. Ő magára vette az emberi természetet, és mindenben megkísértetett, mint mi. Ő vétkezhetett, eleshetett volna, de még egy pillanatra sem létezett benne semmilyen hajlam a rosszra. A pusztában megkísértetett ugyanúgy, mint Ádám az Édenkertben.”

„Soha ne hagyjátok a legkisebb benyomást sem az emberi elmére, hogy Krisztusban lett volna bármilyen rosszra való nyom vagy hajlam... Figyelmeztessetek minden emberi lényt, hogy Krisztusra ne úgy tekintsenek, mint aki teljesen ember úgy, mint mi, mert nem lehet így.” (*S.D.A. Bible Commentary*, vol.5, p.1128, 1129). „Jézus testvérünk gyengeségeinkben, de nem hozzánk hasonló szenvedélyek birtoklása által. Mint bűn nélküli óvakodott a rossztól. Küzdelmeket és lelki kínzásokat szenvedett a bűn világában.” (*Bizonyságtételek*, 2. kötet, 202. o) „Ő volt a Mindenható Közvetítő, aki nem rendelkezett az elesett természetünk szenvedélyeivel, de körül volt véve ugyanazon gyengeségektől.” (ugyanott, 509. o)

Most meg kell vizsgálnunk, hogyan használata Ellen White a „hajlam” szót. A bizonyítékok azt mutatják, hogy ezt a szót a kontextustól függően különböző jelentőségű árnyalatokkal használta. A hajlam szó néha utalhat az emberi természetes hajlamokra, mint Ádámnak volt a bűnbeesés előtt, míg más esetekben a bűnbeesés utáni emberi hajlamokra utalhat. De amikor Ellen White a „hajlam” szót olyan melléknevek társaságában említi, mint rossz, bűnös, önző vagy világi, akkor a jelentése nagyon világos.

Például azt mondta: „Nem szabad megtartanunk egyetlen bűnös hajlamot sem”. (*S.D.A. Bible Commentary*, 7. kötet, 943. o). Ha itt a hajlam szó azt jelenti, amit mi öröklünk, akkor ez az állítás nem lehet igaz, mert a halálunkig vagy a mennybemenetelünk napjáig tartjuk meg az örökölt természetünket. De ha ugyanez a szó az ápolt vagy a szerzett szokásokra utal, akkor igaz, hogy nem szabad megtartanunk egyetlen bűnös hajlamot sem. „Le kell mondanunk arról, hogy elnézőek legyünk saját magunkkal, az önelégedettségről, a büszkeségről, és az extravaganciáról. Nem lehetünk igazi keresztények, ha ezeket a hajlamokat kívánjuk kielégíteni.” (*Review and Herald*, 1893. május 16). Egyértelmű, hogy ezek a hajlamok egy bizonyos gondolkodásmódot követnek. Még azt is mondhatjuk, hogy a bűnös hajlam egy dédelgetett hajlam. A döntő pont az, hogy megengedjük, hogy

a bűnös hajlam kifejlődjön az örökölt rosszra való hajamból. Ilyen bűnös hajlamok soha nem fejlődtek ki Jézusban.

Ugyanakkor Ellen White a „szenvedély” szót különféleképpen használja. Bizonyos esetekben a „szenvedély” szó az elfogadható emberi vágyakra utal, amiket az öröklődés természetes útján szerzünk meg. Így mondhatjuk, hogy Jézus „teljes mértékben az emberi szenvedélyek hatalmának volt alávetve”. Ellen White negatív értelemben is használja a „szenvedély” szót, utalva az öröklés útján átadott bűnös hajlamok fejlődésére. Jézusnak nem voltak ilyen szenvedélyei. Még egyszer mondom: Döntő különbség van a között, amit születés által öröklünk, amiért nem vagyunk vétkesek, és amiért Krisztus sem volt vétkes, és a bűnös hajlamok között, – amikről a bűnösök születésük után úgy döntenek, hogy fejlesztik azokat, – de ezeket Krisztus soha nem fejlesztette.

Sokan azt kérdezik, hogy Krisztusban miért nem fejlődtek ki azok a rossz hajlamok, amelyek bennünk kifejlődtek? El kell ismernünk, hogy Krisztus életében van egy időszak (születésétől 12 éves koráig), amelyről a prófétaág lelke nagyon szűken nyilatkozik. Ezért bármelyik következtetésünk vélemény kell, hogy maradjon. Egyesek azt szuggerálják, hogy Jézus szülei különös gonddal nevelték, fejlesztették a gyermek elméjét, és ezáltal nem fejlődtek ki benne rossz hajlamok. Mások szerint a jó és a rossz közötti különbségtétel már korán jelen volt a gyermek Jézusban, és arra használta, hogy megakadályozza a rossz hajlamok fejlődését. Megint mások azt sugallják, hogy Krisztus gyermekkorában nem kellett, hogy példakép legyen az emberiség számára; ezért a gyerekkor eseményei nem relevánsak a nagy küzdelemben. Én azt a hipotézist kedvelem, hogy Jézus mivel a Szentlélek által született, az Ő születése nagyon hasonlít az újjászületéshez, amit minden keresztény megtapasztal. Mivel a Szentlélek ereje vezette Jézus életét születésétől fogva, Ő nem fejlesztett bűnös szokásokat és rossz hajlamokat, amelyeket mi születésünktől fogva fejlesztünk magunkban.

Függetlenül attól, hogy milyen véleményt fogadunk el Jézus életének első éveivel kapcsolatban, nem szabad figyelmen kívül hagynunk a fő kérdést.

Ahhoz, hogy Jézus élete értéket jelentsen számunkra, alapvető fontosságú, hogy pontosan azt kellett örökölnie, mint amit mi örököltünk. Mindegy, hogy milyen döntéseket hozok, nem változtathatom a bűnös természetemet. Nekem nem lehet Ádám elesése előtti természetem, bármennyire is engedelmeskedek Istennek. Ha Jézus tökéletes engedelmességének az az alapja, hogy nem elesett természettel rendelkezett, akkor Neki olyan előnye volt, mint amilyen nekem soha sem lehet. De ha Jézus

engedelmességének az alapja a Szentlélek életére gyakorolt ellenőrzése volt, akkor én is tudom választani ezt az ellenőrzést az én életemre nézve, és választhatom, hogy tökéletes engedelmességben éljem az életemet. Tehát, akkor ez az „előny” az enyém is lehet.

A következő idézet jól összefoglalja ezt a nézőpontot. „Krisztusnak nem volt ugyanaz a bűnös, romlott és elesett hitetlensége, mint amilyen van nekünk, mert ha így lett volna, akkor Ő nem lehetett volna a tökéletes áldozat.” (Manuscript, 94. 1893)

A hitetlenség a probléma. Amit öröklünk, nem tesz automatikusan bűnösökké, de az a döntés, hogy gyakoroljuk az elesett természetünket, vétessé tesz minket. A következő mondatban Ellen White rámutatott ezekre a problémákra:

„Magára véve az elesett emberi természetet, Krisztus egyáltalán nem járult hozzá a bűnhöz... Nem szabadna kételkedünk Jézus Krisztus emberi természetének tökéletes és büntelen állapotában.” (Szemelvények, 1. kötet 256. o)

Inaktív istenség

KRISZTUS

Bűnös hajlamok nélkül

Elesett természet

EMBER

Elesett természet

Bűnös hajlamokkal

Jézus felvette az emberi természetet a maga elesett állapotában, de soha nem vett részt a bűnben. Ő nem döntött úgy, ahogy mi döntünk. Jézus volt a fölt nélküli Isten Báránya elesett testben és természetben.

Harry Johnson utalva Jézus örökölt természetére azt mondta: „Krisztus leereszkedett az elesett ember szintjéig, és önkéntesen elfogadta a megáláztatást, hogy arra a szintre ereszkedjen le, ahol az ember elesett Ádám és a következő generációk bűne által. Az emberiség nem az Ádám elesés előtti állapotában volt, tehát az az általános állítás, hogy Krisztus magára vette a tökéletes emberi természetet, ahogy Isten eredetileg teremtette, gyengíti

a két természet közötti kontraszt erejét (Ádám elesés előtti természet, és Jézus megtestesülésekor örökölt természet). Az ember nem volt Ádám elesés előtti állapotában, tehát valami sokkal drasztikusabbra volt szükség Ádám bukása következményeinek leküzdésére. Ha a második Ádámnak jönnie kellett, abba a mélységbe kellett leereszkednie, ahol az emberiség elesése következésképpen volt... és Személye által felemelje az emberiséget az elesés mélységéből egy új élet színvonalára.” Krisztusnak le kellett ereszkednie az ember elesés utáni szintjére, és nem csak arra a szintre, amelyen teremtéskor volt.

Johnson így folytatta: „Ha Jézus felvette a tökéletes és eleséstől érintetlen természetet, akkor azt jelentette volna, hogy nem állt az ember mellé szorult helyzetében... Ha Jézus magára vette volna a nem elesett emberi természetet, akkor szakadék lenne Jézus és azok között, akiket Isten előtt képvisel, a bűn által létrehozott szakadék... Ő azáltal állt a bűnösök oldalán, hogy magára vette az elesés által sújtott emberi természetet... Ha Jézus tökéletes emberi természetet öltött volna fel, amelyet az elesés nem érintett, akkor Ő átlépte volna Isten és az ember közötti szakadékot, de szükség lenne még egy hídra, az elesés előtti és elesés utáni ember között. De ha Krisztus magára vette az elesett emberi természetünket, akkor a nagy Főpapi szolgálata egy hidat épít az egész szakadék felett az elesett embertől szörnyű szükségében, egészen az Istenig. Szükség van erre a hipotézisre Jézus Krisztus személyéről a soteriológia (Jézus Krisztuson keresztüli üdvösség tana) miatt. (Harry Johnson, *The Humanity of the Saviour*, London, The Epworth Press, 1962, 124, 125. o)

Mi volt Sátán vádja?

Sátán Isten elleni vádja az volt, hogy az elesett ember nem tud engedelmessé válni Isten törvényének. Ezért Jézusnak magára kellett vennie Ádám elesett természetét, hogy bebizonyítsa, hogy Sátán vádja hamis. Egyesek azt állítják, hogy Sátán vádjának, semmi köze nem volt az elesett emberhez, hanem csak a tökéletes emberről szólt. Azt állítják, hogy Sátán vádja az volt, hogy a tökéletes ember nem tud engedelmessé válni Isten törvényének.

A következő idézetek azonban egyértelműen azt mutatják, hogy az igazság pontosan ellentétes azzal, amit ők állítanak: „Sátán, a bukott angyal kijelentette, hogy Ádám engedetlensége után egyetlen ember sem tudja megtartani Isten törvényét. Azt állította, hogy az egész emberi faj az ő

irányítása alatt van.” (Szemelvények, 3. kötet 136. o). „Sátán azt állította, hogy Ádám fiainak és leányainak lehetetlen megtartani Isten törvényét, a bölcsesség és szeretet hiányával vádolva Istent. Ha az emberek nem tudják megtartani a törvényt, akkor a hiba a Törvényadóban van.” (*Signs of the Times*, 1896. január 16.) Kiről szólt Sátán vádja? Az elesett emberről – Ádám fiairól és leányairól. Ha ők nem tudják megtartani a törvényt, azt jelenti, hogy hibás a törvény. A vád a törvény betartásának képességéről szólt. Ellen White így folytatta: „Sátán ellenőrzése alatt álló személyek megismétlik ezeket a vádakat Isten ellen, erősen érvelve, hogy az emberek nem tarthatják meg Isten törvényeit. Jézus megalázta Magát, és az istenségre felöltötte az emberit, hogy az emberi család Feje és Képviselője lehessen, és mind a tanítás, mind a példakép által elítélje a bűnt a testben, és megszégyenítse Sátán vádjait.” Ha Sátán vádja szerint az ember nem engedelmeskedhet Isten törvényének, akkor Jézus egyetlen eljárás módja a vádak visszautasítására az volt, hogy bebizonyítsa: az elesett ember engedelmeskedhet Isten törvényének. „Krisztus megtartotta a törvényt, ezáltal minden kétséget kizáróan bebizonyította, hogy az ember szintén képes megtartani azt.” (*Review and Herald*, 1901. május 7.)

„Ő azért jött erre a világra, hogy mindenben megkísértessen, mint ahogy mi meg vagyunk kísértve, és bemutassa az egész univerzumnak, hogy a bűn világában az emberek olyan életet élhetnek, amelyet Isten jóváhagy. Sátán kijelentette, hogy az emberi lények nem élhetnek bűn nélkül.” (*Review and Herald*, 1905. március 9.) Hol vannak azok az emberi lények, akikről Sátán azt állítja, hogy nem élhetnek bűn nélkül? Ők a bűn világában vannak. Tehát Sátán vádja az elesett ember ellen irányul, hogy ő nem engedelmeskedhet Isten törvényének. Sátán azt állítja, hogy mi, akik napjainkban élünk, nem engedelmeskedhetünk Isten törvényének. Így Jézus Krisztusnak bizonyítania kellett, hogy az elesett ember képes megtartani a törvényt. Tehát mind Sátán vádja, mind Krisztus válasza az elesett emberről szól. Ha Sátán vádja nemcsak Ádám ellen irányult, hanem ellenünk is, és Krisztus felvette volna a nem elesett emberi természetet, egyáltalán nem válaszolt volna Sátán vádjára. Krisztusnak fel kellett vennie az elesett emberi természetet, hogy választ adjon Sátán követeléseire és vádjaira.

Hogyan kísértetett meg Jézus?

Zsidókhöz írt levél 4:15 versében azt olvassuk, hogy Jézus mindenben megkísértetett, mint mi, de nem vétkezett. Ha mindenben megkísértetett,

mint mi, azt jelenti, hogy mindenféleképpen kísértetett meg, mint mi. „Ha olyat kellene elszenvetnünk, amit Jézus nem szenvedett el, akkor Sátán azt mondta volna Isten hatalmáról, hogy elégtelen számunkra... Jézus elviselt minden próbát, amelyre mi is ki vagyunk téve.” (Jézus élete, 24. o) „A kísértéseket, amelyeket Krisztus kiállt, ugyanazok, mint amelyeknek mi olyan nehezen állunk ellent.” (Jézus élete, 116. o) Vajon végső soron a mi problémánk az önzés, a büszkeség és a vágyak, amelyek az elesett természetünkből származnak? Nem azért bukunk el olyan gyakran, mert a belső vágyaink rossz útra vezetnek bennünket? Ha Jézus nem tapasztalt volna ezek közül egyet sem, akkor igaz lenne, hogy Ő mindenben megkísértetett, mint mi?

„Krisztus alávetette magát a legnehezebb próbáknak, és szüksége volt minden képességére, hogy ellenálljon annak a hajlamnak, hogy kiszabadítsa magát a veszélyből, kihasználva saját erejét.” (*S.D.A. Bible Commentary*, 7. kötet, 930. o). Figyeljük meg, hogy Jézusnak ellen kellett állnia annak a hajlamnak, hogy használja a hatalmát. Honnan származott ez a hajlam, ha nem a belsejéből, a saját vágyaiból? Miért mondta Jézus: „Nem a magam akarátát keresem” (Ján 5:30), és „Mert azért szállottam le a mennyből, hogy ne a magam akarátát cselekedjem, hanem annak akarátát, aki elküldött engem” (Ján 6:38)? Miért lett volna szükséges ezt mondania, ha az Ő akarata hiba nélküli, tiszta és szent volt? De, ha a saját akarata és hajlamai valami negatív felé hajlottak, akkor értelme volt kérnie az Atyától, hogy teljesítse benne az akarátát. „Krisztus emberi akarata nem vezette volna őt a kísértés pusztájába, hogy böjtöljön és megkísértessen az ördögtől. Nem vezette volna arra, hogy elszenvedjen megaláztatást, megvetést, szemrehányást, szenvedést és a halált. Emberi természete visszariadt volna mindezekről, ugyanolyan határozottan, mint a mi természetünk is megtette volna... Mi volt a célja Krisztus életének? Mennyei Atyja akarátának teljesítése.” (*Signs of the Times*, 1894. október 29.)

„Nagyon gyakran szoktunk úgy gondolni Isten Fiára, mint egy anynyira felettünk álló lényre, hogy lehetetlen lett volna számára részesülnie megpróbáltatásainkban és kísértéseinkben, és hogy semmi szimpátiája sincs irántunk, gyengeségeinkben és hibáinkban. Ennek az az oka, hogy az emberiséggel való azonosulását nem tekintjük ténynek. Krisztus magára vette a bűnös természet hasonlóságát, és mindenben olyan volt, mint testvérei.” (*Signs of the Times*, 1895. május 16.) Ha igaz, hogy Jézus osztozott gyengeségeinkben és kísértéseinkben, akkor igaznak kellett lennie annak is, hogy magára vette mindazt, ami azzá tesz minket, amilyenek vagyunk,

ezáltal megmutatva, hogyan győzhetjük le azokat a gyengeségeket és kísértéseket.

„Ha Jézus nem vette volna magára az emberi természetet, nem lehetett volna a mi példaképünk. Ha Jézusnak nem lett volna olyan természete, mint a mienk, nem lehetett volna megkísérteni úgy, mint minket. Ha számára lehetetlen lett volna engedni a kísértésnek, akkor nem lehetne a segítségünk.” (Szemelvények, 1. kötet, 408. o). Más szavakkal, Jézusnak a mi szintünkön kellett élnie úgy, mint ahogy mi élünk. Jézus Krisztus, a Megtartónk, megtapasztalta érzéseinket és kísértéseinket. Tudta, mit jelent, amikor rossz úton akarunk haladni; vagy érezni az Isten elleni lázadás kísértését, és az a kísértés a belső természetéből származott. Jézusnak ugyanúgy meg kellett küzdenie, mint nekünk. Neki „meg kellett küzdenie azt a harcot, amelyet az emberiség minden gyermekének meg kell küzdenie a kudarc és az örök pusztulás kockázatával.” (Jézus élete, 49. o)

Hogyan győzött Jézus?

Jézus úgy győzött, hogy függött Atyja hatalmától, valamint a Vele való közösség által. „Istensége el volt rejtve; Ő emberi természetben győzött, Isten hatalmára támaszkodva.” (*Youth's Instructor*, 1901. április 25.) „Ugyanazokkal a lehetőségekkel, amelyekkel az ember is rendelkezhet, Jézus ellenállt Sátán kísértéseinek, mint ahogy az embernek is ellent kell állnia.” (Szemelvények, 1. kötet, 252. o)

„Jézus nem használt egyetlen olyan hatalmat sem, amely ne állna rendelkezésre számunkra is. Mint ember, szembeszállt a kísértéssel, és legyőzte az Istentől kapott hatalom által.” (Jézus élete, 24. o)

Ne felejtjük el, hogy mi nem rendelkezünk a bűnbeesés előtti Ádám hatalmával. Az rendkívüli hatalom lenne a bűn elleni küzdelemben. Ádám számára természetes volt azt tenni, ami jó. Számunkra természetes azt tenni, ami rossz. Az impulzusok teljesen különbözőek. Ha Jézus megkapta volna azt a hatalmat, amellyel Ádám rendelkezett bűnbeesése előtt, ez rendkívüli erő lett volna, amelyet mi nem kaptunk.

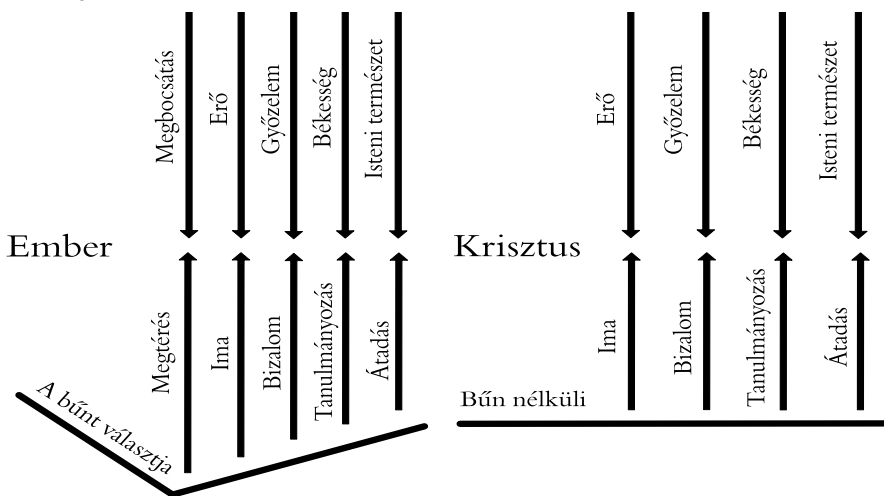
„Ha Krisztusnak lett volna valamilyen különleges hatalma, amellyel az ember nem rendelkezhetett volna, ebből Sátán nagyszerű ügyet kovácsolt volna.” (Szemelvények, 3. kötet 139. o)

Jézus győzelme figyelemreméltó volt, de nem azért, mert Isten mivoltában Istenként cselekedett, hanem azért, mert ember lévén úgy cselekedett, mint egy ember. Emberi természetben Jézus olyan életet élt, amelyről Sátán azt állította, hogy az ember nem tud élni. Jézus életében a

lenyűgöző dolog az volt, hogy olyan módon élt, amelyről azt feltételezték, hogy lehetetlen élni. Ha Jézus bűntelen életet élt volna, más szinten, mint az elesett természetünk szintje, soha nem kaptunk volna választ arra a kérdésre: „Mit bizonyít ehhez?”

„Következtetéseinkben sok hiba van a téves meglátásaink miatt Urunk Jézus Krisztusunk emberi természetével kapcsolatban. Amikor emberi természetéhez olyan hatalmat tulajdonítunk, amelyre az embernek nincsen lehetősége, hogy megkapja a Sátánnal való konfliktusai során, megsemmisítjük Jézus emberiségének teljességét.” (S.D.A.Bible Commentary, 7. kötet, 929. o). Egyszerűen nekünk nem áll rendelkezésre Ádám természetének hatalma. A figyelmeztetés egyértelmű: Ha Jézus természetéhez olyan hatalmat tulajdonítunk, mint amellyel mi nem rendelkezhetünk, akkor megszüntetjük emberiségének teljességét. „Az Úr most megköveteli Ádám minden fiától és lányától... Szolgáljon neki abban a természetben, mellyel mindnyájan rendelkezünk... Jézus meg tudta tartani Isten törvényét ugyanolyan módon, mint ahogyan az emberiség is meg tudja tartani.” (S.D.A.Bible Commentary, 7. kötet, 929. o). Hogyan tudjuk megőrizni a parancsolatokat? Világos, hogy nem Ádám természetében. Csak abban a természetben tudjuk megtartani, mint amellyel rendelkezünk - az elesett természetben.

Jézus ugyanúgy megőrizte Isten parancsolatait, mint ahogy nekünk is meg kell őriznünk. Jézus ugyanúgy győzött, mint ahogy nekünk is győznünk kell. Jézus győzelme a mennyei Atyától való függőségének győzelme volt. Naponta átadva magát, és a mindennapi ima által, Jézus győzött. (Lásd: Jézus élete, 130, 756. o).

„Jézus teljesen függött Istentől, és félreeső helyen, ahol imádkozott, kereste az isteni erőt, hogy felkészülhessen feladataira és megpróbáltatásaira. Mint ember, imákat emelt Isten trónjához, amíg mennyei erővel töltődött fel, amely összekapcsolta az emberiséget az Istenséggel. Folyamatos közösség által életet kapott Istentől, hogy életet adhasson a világnak. Az Ő tapasztalata a mi tapasztalatunk kell legyen.” (Jézus élete, 363. o)

Amikor Jézus lejött erre a földre, elfogadta az emberi természetet minden gyengeségével, de minden nap a Szentlélek vezette. Felülről jövő erővel lett megtöltve, amely vezette minden egyes lépését, cselekedetét vagy beszédét. Életét teljes harmóniában élte Isten akaratával.

Nyilvánvaló, hogy Krisztus természetének ilyen megértése bizonyos következményekkel jár számunkra. „Nekünk győznünk kell, mint ahogy Krisztus is győzött.” (ugyanott, 389 o.) „Emberi mivoltában szorosán kapaszkodott az Atya istenségébe; és ez kiváltsága lehet az emberi család minden tagjának. Krisztus nem tett semmit, amit az emberi természet nem tehet, ha egyesül az isteni természettel.” (*Signs of the Times*, 1897. július 17.) Az emberi család bármelyik tagja részesülhet az Atya istenségében, mint ahogy Krisztus is részesült. Jézus nem tett semmit, amit mi nem tehetünk meg. „Jézus nem használt semmi adottságot vagy hatalmat, amellyel az ember nem rendelkezhet a Benne vetett hit által. Ezt a tökéletes emberi mivoltát minden egyes követője birtokolhatja, ha ugyanolyan engedelmesek lesznek Istennek, mint Ő volt.” (Jézus élete, 664. o.) „Krisztusnak az Atya iránti engedelmissége ugyanolyan engedelmisség volt, mint amilyent követelnek tőlünk, emberektől... Ő nem azért jött a világunkba, hogy bemutassa egy kisebb Isten engedelmisségét egy nagyobb Isten iránt, hanem azért, hogy mint ember engedelmeskedjen Isten szent törvénye iránt, és így a mi példaképünk legyen. Jézus Krisztus nem azért jött a világunkba, hogy bemutassa, mire képes Isten, hanem mire képes az ember Isten hatalmába vetett hite, amely segíthet minden nyomorúságban.” (*S.D.A. Bible Commentary*, 7. kötet, 929. o)

„Krisztus azért jött, hogy gyakorlatba ültesse a törvényt a saját emberi jellemében, mint ahogy mi is megélhetjük a törvényt emberi természetünkben, ha azt tesszük, amit Jézus tett.” „Minden intézkedés megtétele, hogy minden korlátolt és elesett ember szoros kapcsolatban lehessen Istennel, hogy ugyanazon forrás által, amely által Jézus győzött emberi természetben, az ember határozottan ellenállhasson minden kísértésnek, ugyanúgy, mint Krisztus tette.” (Szemelvények, 3. kötet 130. o.) „Krisztus erősen kapaszkodott Isten trónjába, és nincs olyan férfi vagy nő, aki nem férhet hozzá ugyanahhoz a segítséghez Istenbe vetett hit által. Az ember Is-

ten természetének részese lehet.” „Az Isteni és az emberi egybeolvadhat.” (Szemelvények, 1. kötet 409. o). „Minden krisztushívő kiváltsága, hogy az Ő természetét birtokolja, amely messze meghaladja azt a természetet, amelyet a bűn miatt Ádám elveszített.” (*The Upward Look*, 180. o). „Krisztus eljött erre a földre, hogy olyan engedelmes életet éljen, mint amelyet az Isten elvár tőlünk, hogy éljünk.” (*General Conference Bulletin*, 1901, 481. o). „Ő emberi természetben olyan volt, mint amivé mi válhatunk.” (Ellen White, Letter 106, 1896, 106. o). „Az Ő élete bizonyosságot tett arról, hogy ugyanazon isteni hatalom segítségével, amelyet kapott, az ember képes engedelmeskedni Isten törvényének.” (Szemelvények, 3. kötet, 132. o)

Megváltónk és Urunk egyaránt Helyettesünk és a mi Példaképünk. Ő biztosítja a megbocsátást, és a hatalmat is, hogy bűn nélkül éljünk. Ő bebizonyította, hogy nem kell élnünk többé Isten elleni lázadásban. Jézus bebizonyította, hogy Istennel együtt a lehetetlen lehetségessé válik. Jézus megtestesülése volt a legnagyobb kockázat, de Isten legnagyobb győzelme is a Sátánnal folytatott kozmikus küzdelemben. Ezért a jövőnk tele van reménnyel. Krisztus győzelme alapján, amelyet elesett természetünkben vívott ki, az út most készen áll, hogy Isten megvalósítsa a lehetetlent mibennünk, akikben elesett emberi természet van. Az, ami emberi szemszögből teljesen lehetetlennek tűnik, Istennek lehetősége lehet arra, hogy még egyszer megvalósítsa a lehetetlent.

Ami az embernek lehetetlen, az Istennél lehetséges

Manapság a „tökéletesség” kifejezés zavaró szónak tűnik. Mit jelent valójában? Mit nem jelent? Az első dolog, amit el kell mondani róla, hogy a tökéletesség a hit általi megigazulás végeredménye. Nem a hit módszere és nem is az alapja; hanem a megigazulás és a megszentelődés folyamatának vége.

Egyesek úgy gondolják, hogy lelkileg egészségtelen hangsúlyozni a tökéletesség témáját. Azt sugallják, hogy veszélyes beszélni a bűn hiányáról vagy a tökéletességről, mert ez megfosztja Krisztust a maga dicsőségétől, és megfosztja a keresztényt az üdvösség biztonságától, egészen addig a pontig, hogy Jézus eljövetelét öröm helyett borzalomnak tekintik.

A Pacific Union College kurzusom egyik hallgatója egy nagyon világos összefoglalót írt a tökéletességhez való hozzáállásról. Azt írta, hogy a tökéletességet lehetetlen meghatározni a bűn meghatározása nélkül, mivel a tökéletesség a bűn hiánya. Mivel bűnben születtünk, a problémánkat az örökölt helytelen vágyak képezik, amiből számunkra az következik, hogy lehetetlen bármi mást tennünk, mint Krisztus második eljöveteléig vétkezni. Még egy teljesen átadott kereszténynek is rossz gondolatai lehetnek, amelyeket környezete sugall bűnös természetű miatt, és ez azt jelenti, hogy nem lesz tökéletes. Kijelentette, hogy Krisztus bűntelen életét a bűntelen természete teremtette. Krisztus nem lehet a mi példaképünk, mert nem a mi szintünkről indult, és így nem várható el, hogy mi elérjük az Ő szintjét. A hallgató által bemutatott anyag következtetése az volt, hogy a tökéletesség csak akkor lehetséges, ha Jézus második eljövetelekor a bűnös természetünk megváltozik. Mivel természetünkönél fogva bűnösök vagyunk, nem hagyhatjuk abba a vétkezést ebben az életben.

Látjátok, hogy a bűn természetével és Krisztus természetével kapcsolatos döntések hogyan befolyásolják a hit általi megigazulás minden területén hozott döntésünket? Ha az imént összefoglalt gondolatok igazak,

akkor újra meg kell határoznunk azt, amit sok éven át hittünk és tanultunk a Hetednap Adventista Egyházban. Ha ezek a gondolatok nem igazak, akkor tudnunk kell, miért nem igazak. Újra meg kell vizsgálnunk a bizonyítékokat.

Definíciók

Döntő jelentőségű a lehető leggondosabban meghatározni a bűnt, a bűn hiányát és a tökéletességet. Ha a bűn elsődleges jelentése a „bűnös természet”, akkor bűnösökké válunk, amikor erre a világra születünk. De ha a bűn fő jelentése a „bűnös jellem”, akkor a választásunk miatt válunk bűnösökké, miután meg tudjuk különböztetni a jót a rossztól. Ha a bűn a mi természetünk, akkor nincs ellenőrzésünk felette, és természetünknel fogva vagyunk bűnösök. Ha a bűn a mi jellemünk, akkor ellenőrzésünk van a döntéseink felett, és a választásunk által vagyunk bűnösök.

Ugyanezt a vonalat követve, ha a bűn hiánya „bűn nélküli természet” jelent, akkor ez csak Krisztus második eljövetelkor lehetséges, mert addig megőrizzük bűnös természetünket. De ha a bűn hiánya „szent jellemet” jelent, akkor a tökéletesség lehetséges, amikor úgy döntünk, hogy nem vétkezünk. A bűn definiálásának módja meghatározó tényező. Ha a természetre hivatkozunk, amikor a bűn szót használjuk, akkor Krisztus második eljöveteléig nem beszélhetünk a bűn hiányáról az éltünkben. Ha a jellemet vesszük figyelembe, amikor a bűn kifejezését használjuk, akkor a bűn hiánya Krisztus második eljövetele előtt lehetséges.

Tekintettel ezekre a definíciókra, most elemezzük a tökéletesség szót! A tökéletességnek legalább négy meghatározása van, amelyek itt relevánsak. Az első az abszolút tökéletesség. Néha azt mondják, hogy mi emberek soha nem lehetünk abszolút tökéletesek. Ez igaz, mert az abszolút tökéletesség magát az Istent írja le. Nincs más abszolút tökéletesség. Ezért a teremtett lények soha nem érhetik el az abszolút tökéletességet - sem a teremtett lények, sem az angyalok. *„Az angyali tökéletesség elesett a mennyben. Az emberi tökéletesség kudarcot vallott Édenben.” (Our High Calling, 45. o)*

Amikor Lucifer kezdte sejtetni, hogy Isten igazságtalan, az angyali sereg majdnem fele hallgatott rá, és úgy gondolta, hogy talán igaza van. (lásd: Az üdvösség története, 18. o) Ezután Isten egy mennyei tanácsot hívott össze, ahol bemutatta az igazságot Jézus Krisztusról, miszerint Ő teljes mértékben Isten, ezzel megmutatva, hogy Lucifer vádja megalapozatlan.

(lásd: Pátriárkák és próféták, 36. o) E tanács után az angyalok körülbelül egyharmada Lucifer oldalán állt, ezért kivetették őket a mennyből. (lásd: Bizonyoságtételek 3. kötet, 115. o)

Ez azt jelenti, hogy az angyalok jelentős része, akik meghallgatták Lucifert, és úgy gondolták, hogy igaza lehet, végül meggondolták magukat. Ezért nem használhatjuk az abszolút tökéletesség kifejezést ezen angyalok leírására, akik meggondolták magukat Istennel és Luciferrel kapcsolatban. Valójában a keresztségig az angyalok nem voltak teljesen meggyőződve arról, hogy Istennek igaza van, és Sátán téved. Addig közülük néhányan nem győződtek meg teljesen arról, hogy a Sátán vádjai hamisak. Csak ezután veszítették el teljesen Sátán iránti vonzalmukat. Az iránta érzett együttérzésük a keresztnél véget ért. (lásd: Jézus élete, 758-761. o) Biztosan helyes tehát kijelenteni, hogy az abszolút tökéletesség nem olyan kifejezés, amit a hit általi megigazulás témája alatt értünk, mivel ez még az angyalokra sem, csak Istenre vonatkozik.

A tökéletesség második meghatározása az emberi „természet tökéletessége”. Bűnös természetünk csak Krisztus második eljövetelekor szűnik meg, és utána bensőnkben már nem lesz bűnös indíttatás. Így a természetünk tökéletessége, amely magában foglalja a kísértés eltávolítását belőlünk, csak Krisztus második eljövetelekor fog megvalósulni. Ezen esemény előtt nem tapasztalhatjuk a természetünk tökéletességét.

Ha azonban a bűnről és az igazságról szóló meghatározásainkat a jellemre összpontosítjuk, akkor beszélhetünk a tökéletesség aspektusairól, amit még ma elérhetünk. A jellemnek legalább két aspektusa van, amiket a „perfekt”, „tökéletes” vagy „tökéletesség” szavakkal lehet leírni. Az első szempont a jellem átadása. Ez a megtéréskor történik, amikor életünket teljesen átadjuk Krisztusnak. Abban a pillanatban tökéletesnek számítunk Krisztusban. Tökéletességünk abban az időben teljes, de a Krisztussal való járásunkat éppen akkor kezdjük meg. Teljesen addig a szintig adjuk át magunkat, ameddig megérthetjük önmagunkat és Isten irántunk való akarátát. Isten elfogadja mindannak a teljes átadását, amit akkor tudunk magunkról. Így jellemünk átadása tökéletes, mert Isten tökéletesnek tartja.

De van még egy koncepció, amit meg kell vizsgálnunk - a jellem megérése. Ha hisszük, hogy a bűn a választásunk szerint történik, akkor hinnünk kell, hogy választhatjuk azt is, hogy nem vétkezünk. A jellem megérése egyszerűen a gyümölcs összegyűjtése az egyéni életben. Éretté válunk Krisztusban, amikor úgy döntünk, hogy már nem vétkezünk Isten ellen; úgy döntünk, hogy már nem lázadunk Ellene, és bármikor dönthetünk így. Ha Krisztus bennünk él a megigazulás és a megszentelődés

folyamata által, akkor Ő van életünk kormánykerekénél, és már nem vétkezünk, mert Krisztus nem vétkezik. Krisztus nem tesz semmit, ami nincs összhangban az Ő akaratával. Amikor vétkezünk, a Sátán irányítását választjuk. Úgy döntünk, hogy hagyjuk Sátánt működni az életünkben.

Abszolút tökéletesség – csak Istennél

Ez a koncepció nagyon egyszerűen és világosan kifejezhető. Krisztus bent - a bűn kívül. A bűn belül - Krisztus kívül. Krisztus és a bűn nem kerülhetnek egyszerre az életünk trónjára. Krisztus nem fogadja el a megosztott szívet. Krisztus teljes irányítás alatt tartja az érett jellemet, ami megóv attól, hogy lázadó döntéseket hozzunk. Ilyenkor nem választjuk, hogy gondolatban, szóban vagy tettben lázadunk Isten ellen. Amit megteszünk az, hogy valójában arra összpontosítunk, amit Isten megtehet, és nem arra, amit mi tehetünk meg. Órákig beszélhetünk az elesett ember korlátairól, de nem jobb Isten lehetőségeiről beszélni? Miért ne beszéljünk arról, ami lehetséges?

Ami a definícióinkat illeti, tanulmányunk szempontjából a legfontosabbak azok a kategóriák, amiket ellenőrizhetünk. Ha hisszük, hogy a bűn a mi választásunkból származik, akkor azt is el fogjuk hinni, hogy választhatjuk az engedelmisséget. Választhatjuk, hogy átadjuk magunkat, és választhatjuk az érettségig való növekedést. Mivel Krisztus hatalmat ad a győzelemhez, minden átadott kereszténynek lehet feltétlenül jelleme. Így valóság a gondosan meghatározott tökéletesség. Ez nem lehetetlenség. Meg kell vizsgálnunk azokat a területeket, amik felett ellenőrzést gyakorolhatunk életünkben.

Az újjászületés tökéletességet eredményez Krisztusban, amely elegendő az üdvösséghez. Ezen átadás alapján üdvözülünk. A probléma az, hogy megszakítjuk az engedelmisségünket, Krisztusnak való átadásunkat. A bennünk lakozó Ereje nem változik, csak az Iránta való engedelmisségünk nem állandó. A megszakítások megszüntethetőek, és meg is kell, hogy szűnjenek, mert hagynunk kell, hogy Krisztus folyamatosan teljes irányítást gyakoroljon felettünk. A változó tényező az engedelmisségünk állandósága. Krisztus ereje állandó, de kapcsolatunk néha ingadozik. Természetünknel fogva bűnösök leszünk Krisztus eljöveteléig, de dönthetünk úgy, hogy nem cselekszünk Isten akarata ellen.

Valójában folt nélküli jellemünk lehet bűnös természetben. Ezért létfontosságú Krisztus természetének helyes megértése. Ha Krisztus a Szentlélek irányítása által legyőzte bűnös természetének indítékait, akkor ugyanez a hatalom érvényes esetünkben is. Ha azonban Krisztusnak nem olyan természete volt, mint a miénk, akkor a módszer nem világos. Ezen a ponton fontos emlékeznünk arra, hogy a bűn nem természetünk miatt tulajdoníttatik nekünk, hanem csak a választásaink és az általunk fejlesztett jellemünk miatt.

A tökéletesség a Bibliában

Júdás 24. versében egy nagyon fontos igazságról olvasunk, arról, hogy mit tehet Krisztus értünk. *„Annak pedig, aki titeket a bűntől megőrizhet, és az ő dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben nagy örömmel.”* Képes Krisztus megakadályozni, hogy vétkezzünk? Júdás isteni ihletettség alatt kijelenti, hogy igen. Így az elesés nem egy elkerülhetetlen valóság az életünkben. Krisztus megakadályozhatja, hogy elessünk. A Filippi 4:13 versben találunk egy másik állítást, amit komolyan kell vennünk. *„Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít.”* Tehát minden lehetséges Krisztus által? Igaz-e, hogy lehetséges a bűn feletti győzelem?

A 2Péter 2:9-ben a következőket olvassuk: *„Meg tudja szabadítani az Úr a kegyeseket a kísértésekből”*. Nem szükséges, hogy engedjünk a kísértésnek, mert Ő megszabadíthat belőle. Nem szabadíthatjuk meg magunkat a kísértéstől, de Isten megteheti. Ha mi akarjuk, akkor Ő kiutat fog biztosítani nekünk. Az 1Kor 10:13 hozzáteszi: *„Nem egyéb, hanem csak emberi kísértés esett rajtatok: de hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb kísértetni, mint elszenvedhetitek; sőt a kísértéssel egyetemben a kimenekedést is megadja majd, hogy*

elszenvedhessétek.” Isten megígérte, hogy nem enged meg olyan kísértést, amely túl erős, és elkerülhetetlenné teszi számunkra a bűnt. Ez azt jelenti, hogy minden kísértésből van kiút. Nincs olyan kísértés, amely miatt elkerülhetetlenül vétkezünk. Isten megígérte, hogy ha bízunk Benne, akkor megmutatja a kiutat minden kísértésből.

Az 1Péter 2:21,22-ben a következőket olvassuk: *„Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett értetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek. Aki bűnt nem cselekedett, sem a szájában álnokság nem találtott”*. Tudjuk, hogy Krisztus bűn nélküli életet élt, de néha nem akarjuk tudomásul venni, hogy Ő a példaképünk is, Aki erősen kérlel minket, hogy kövessük az Ő nyomdokait. Természetesen ez feltételezi, hogy Krisztus ugyanúgy született, mint mi születünk, érezte kísértéseinket, és megtapasztalta vágyainkat. Ha mindez valóságos volt számára, és mégsem vétkezett, akkor Jézus példa lehet számunkra.

Az 1János 3:2-9 versek leírják a megtérés utáni helyzetünket. *„Szeretteim, most Isten gyermekei vagyunk, és még nem lett nyilvánvalóvá, hogy mivé leszünk. De tudjuk, hogy ha nyilvánvalóvá lesz, hasonlökká leszünk Ő hozzá; mert meg fogjuk őt látni, amint van. És akiben megvan ez a reménység Ő iránta, az mind megtisztítja ő magát, amiképpen Ő is tiszta. Valaki a bűnt cselekszi, az a törvénytelenséget is cselekszi; a bűn pedig a törvénytelenység. És tudjátok, hogy ő azért jelent meg, hogy a mi bűneinket elvegye; és ő benne nincsen bűn. Aki ő benne marad, egy sem esik bűnbe; aki bűnbe esik, egy sem látta őt, sem meg nem ismerte őt. Fiacskáim! senki el ne hitessen benneteket: aki az igazságot cselekszi, igaz az, amiként Ő is igaz. Aki a bűnt cselekszi az ördögből van; mert az ördög kezdettől fogva bűnben leledzik. Azért jelent meg az Istennek Fia, hogy az ördög munkáit lerontsa. Senki sem cselekszik bűnt, aki az Istentől született, mert benne marad annak magva; és nem cselekedhetik bűnt, mivelhogy Istentől született.”* Ha Krisztusban vagyunk, nem lázadunk ellene, mert a bűn lázadás. Ha Benne maradunk, nem fogunk vétkezni, mert Krisztus nem vétkezik bennünk. Itt visszatérünk egy korábbi kijelentéshez, mely szerint Krisztus nem vétkezik. Tehát, ha folyamatosan Krisztusban maradunk, akkor Ő nem fog vétkezni bennünk. Így nem fogunk gondolatban vagy tettben lázadni Ellene, amíg Benne maradunk.

Milyen csodálatos kijelentés a Jelenések 3:21-ben: *„Aki győz, megadom annak, hogy az én királyi székembe üljön velem, amint én is győztem és ültem az én Atyámmal az ő királyi székében.”* Jézus Krisztus a győzelem mintája, és nekünk úgy kell győznünk, ahogy Ő győzött. Minden bizonnal függünk kell az erejétől és erősségétől, de az

igazság az, hogy győzni fogunk, ahogy Ő győzött. A 2Kor 10:5-ben találunk egy másik klasszikus kijelentést: „*Lerontván okoskodásokat és minden magasztalatot, amely Isten ismerete ellen emeltetett, és foglyul ejtvén minden gondolatot, hogy engedelmeskedjék a Krisztusnak*”.

Isten azt szeretné, hogy minden gondolatot Krisztus uralma alá vessünk. Nem csak a pozitív gondolatokat, hanem még a negatívakat is, hogy minden gondolatunkat és hozzáállásunkat ellenőrizni tudja. Gal 5:16 verse hozzáteszi: „*Mondom pedig, Lélek szerint járjatok, és a testnek kívánságát véghez ne vigyétek*.” Ha a Szentlélek irányítani tud, nem esünk áldozatul természetünk vágyainak. Nem kell kudarcot vallanunk és folyamatosan, újra és újra elesnünk. A Szentírás ígérete az, hogy a test elleni harcban győzedelmeskedhetünk, és folyamatos győzelmeket szerezhethetünk.

Tökéletesség a prófétaság lelkében

Ellen White világosan és erőteljesen beszélt a lelki felnőtté válás témájáról. „*Győzhetünk! Igen, teljes egészében! Jézus azért halt meg, hogy lehetővé tegye a menekülést, hogy legyőzhessünk minden gonosz indítékot, minden bűnt, minden kísértést, hogy végül Vele lehessünk*.” (*Bizonyágtételek 1. kötet, 144. o*) Figyeljétek meg, hogy minden bűnt le kell győznünk. A kijelentések olvasása során emlékeznünk kell azonban arra, hogy nem a saját erőnk által győzzük le a bűnt, hanem amikor Isten hatalma alá vetjük magunkat, és megengedjük Jézusnak, hogy állandóan bennünk lakjon. „*Ha Immanuel herceg véres zászlaja alatt állsz, és hűen dolgozol az Ő szolgálatában, soha nem fogsz engedni a kísértésnek; mert Az, aki melletted áll, megóvhat az eleséstől*.” (*Our High Calling, 19. o*) Milyen csodálatos kijelentés! Soha nem eshetünk semmiféle kísértésbe. Miért? Mert Ő, aki mellettünk áll, megóvhat az eleséstől. Isten hatalma nagyobb, mint a Sátán hatalma. Ha folyamatosan szívünk trónján tartjuk Őt, soha nem esünk el.

„*Nincs semmi mentség a bűnre. A szent jellem, Krisztus életéhez hasonló élet Isten minden gyermeke számára elérhető, aki megtért és hűséges*.” (*Jézus élete, 311. o*) Nézzük azonban ennek a kijelentésnek a közvetlen kontextusát! Ellen White arról beszél, hogy Isten ideálja magasabb gyermekei számára, mint amit el tudunk képzelni, és utal Jézus parancsára, hogy tökéletesek legyünk, mint ahogy a mennyei Atya is tökéletes. Kijelenti, hogy ez a parancsolat egy ígéret, és Isten azt akarja, hogy teljesen megszabaduljunk a Sátán hatalmától.

„A kísértő hatalmát nem szabad kifogásként felhozni semmilyen rossz cselekedetre. Sátán örül, amikor meghallja, hogy Krisztus követői mentegetőznek jellemhibáik miatt. Ezek a kifogások vezetnek bennünket a bűnhöz.” Ezen gondolatok fényében Ellen White kijelenti, hogy a bűnre nincs mentség. Vajon nem vagyunk veszélyben, amikor mentegetőzve a következőket mondjuk? „Minden nap vétkezek. Nem tudom visszatartani magamat a vétkezéstől. A bűn a természetemben van. A bűn elkerülhetetlen.” Nem örvendeztetjük-e a Sátánt, amikor mentegetjük romlott jellemünket? Nincs mentség a bűnre. Minden bizonnyal mentségünk van arra, hogy egy bűnös világba születtünk, és bűnös természetet örököltünk, mert erre nincs ellenőrzésünk, de ellenőrzésünk van a bűn felett. Erre utal Ellen White, amikor tökéletességről és büntelenségről beszél.

Ellen White kijelenti, hogy ha engedelmeskedünk Istennek, ahogy Krisztus tette, képesek leszünk birtokolni az Ő tökéletes természetét. (lásd: Jézus élete, 664. o) „Jézus egyetlen gondolattal sem engedett a kísértésnek. Ugyanezt tehetjük mi is.” (Jézus élete, 123. o) Elképesztő koncepció, hogy még gondolatban sem kell engednünk a kísértésnek, ha Jézus teljesen irányít minket. „Jézus hatalma és útmutatása által férfiak és nők azt az életet élhetik, amelyet Ő élt ebben a világban. Sátánnal való konfliktusuk során minden segítséget megkaphatnak, amit Ő is megkapott. Több mint győzők lehetnek Általa, aki annyira szerette őket, hogy önmagát adta értük.” (Bizonyásgátételek 9. kötet, 22. o) Láttuk már, hogy Krisztusnak semmivel sem állt több a rendelkezésére, mint nekünk. A Szentlélek vezetése által kapott hatalmat az életében, és ugyanolyan hatalommal bírhatunk, ha engedelmeskedünk Istennek, mint ahogy Ő tette. (További részletek a „Hogyan élt Krisztus?” című fejezetben található.)

Krisztus azért jött erre a földre, hogy megmutassa nekünk, hogy engedelmeskedhetünk Isten törvényének, ha függünk isteni Hatalmától, ahogyan Ő függött. (lásd: Review and Herald, 1912. július 4.) „Isten hatalma bennetek ugyanazt a jellemet fogja eredményezni, és ugyanolyan cselekedetek fognak megmutatkozni, mint Őbenne. Így harmóniában lesztek az Ő törvényének minden előírásával.” (Gondolatok a Hegyibeszédéről, 78. o)

Ezek a kijelentések egyértelműen azt mutatják, hogy:

- (1) Isten törvényének lehet engedelmeskedni.
- (2) Az engedelmesség csak Isten dinamikus hatalma által lehetséges, amely behatol és ellenőrzi a gyenge és bűnös természetünket, amit örököltünk.

A következő idézet hangsúlyozza Jézus megtestesülésének egyik célját. Krisztus gyenge, elesett természetünkben jött, hogy megmutassa

nekünk, hogy nem szabad elcsüggednünk, amiért elesett természetet örököltünk. Bátorításunkra bebizonyította, hogy ha az isteni irányítja az emberit, a bűnnek már nincs mit keresnie az életünkben. „*A Megváltó magára vette az emberiség gyengeségeit és bűn nélküli életet élt, hogy az emberek ne féljenek többé attól, hogy az emberi természet gyengesége miatt nem tudnak győzni. Krisztus azért jött, hogy minket <<az isteni természet részeseivé>> tegyen, és Élete kijelenti, hogy az emberi az istenivel együtt nem követ el bűnt. (A Nagy Orvos lábnyomán, 180. o) „Krisztus eljött erre a földre, és tökéletes engedelmisségben élt, hogy a kegyelméből férfiak és nők tökéletes engedelmisségben élhessenek. Ez az üdvösségükhöz szükséges.” (Review and Herald, 1906. március 15.) Minden, amit Krisztus tett, beleértve tökéletes engedelmisségét, mindenki számára elérhető, aki ugyanazt a módszert fogja használni, melyet Ő használt a győzelemre.*

Ellen White nagyon egyértelműen jelenti ki, hogy a bukásaink és a bűneink oka a saját akaratumkon múlik, és nem annyira a gyenge emberi természetünkön, amellyel rendelkezünk. (lásd: Krisztus példázatai, 31. o) „*A megváltás tervén keresztül Isten biztosította az eszközöket minden bűnös vonás leigázásához, és minden kísértésnek való ellenálláshoz, bármilyen hatalmas is legyen.*” (Szemelvények 1. kötet, 82. o)

Ellen White írásaiban ez a koncepció mindig is felmerült, hogy Krisztus erejével minden kísértést el lehet utasítani. Valóban, ha az Akarata megszűntet minden kísértést, akkor elkerülhetetlenül az lesz az eredmény, hogy többé nem fogunk vétkezni.

A bűn nélküli élet fogalma pontosan a következő három állítás központi témája. Krisztus hatalma bennünk erősebb, mint bármilyen bűnre való kísértés. „*Ne ülj a Sátán kényelmes székében, mondván, hogy nincs értelme, hogy nem hagyhatod abba a vétkezést, hogy nincs benned erő, ami által győzni tudnál. Krisztuson kívül nincs benned hatalom, de az a kiváltságod, hogy Krisztus hittel éljen a szívedben, és Ő képes legyőzni benned a bűnt, ha együttműködés erőfeszítéseivel. (Our High Calling, 76. o) „Mindenki, aki teljes mértékben átadja magát Istennek, megkapja azt a kiváltságot, hogy bűn nélkül éljen az ég törvényének engedelmeskedve.” „Isten tökéletes engedelmisséget követel tőlünk.” (Review and Herald, 1906. szeptember 27.) „Krisztus azért halt meg, hogy lehetővé tegye számodra, hogy abbahagyd a vétkezést, mert a bűn a törvénytelenség.” (Review and Herald, 1894. augusztus 28.)*

Ellen White hangsúlyozza, hogy Isten erkölcsi tökéletességet vár el. Soha nem szabad lejjebb szállítanunk az erkölcsi színvonalat az öröklött vagy szerzett bűnre való hajlamunk miatt. Valójában a jellem tökéletlensége bűn, és ki kell javítani. Ahogy az ember egy tökéletes jellem felé halad, ez „cselekvő tökéletességben” nyilvánul meg. (lásd: Krisztus példabeszédei,

330, 332. o) Egyesek megpróbálták határvonalat húzni az Istennel való kapcsolatuk és a viselkedésük között azzal az állítással, hogy lehet élő kapcsolatban lenni Istennel, még akkor is, ha téves a viselkedésük. A lehető legvilágosabb kell, hogy legyen: hogyha a szív motivációi és vágyai összhangban vannak Isten akarásával, akkor a külső cselekedetek ugyanazok lesznek.

Amikor a föld történelmének utolsó eseményeiről ír Ellen White, nagyon világossá teszi, hogy Isten népe győzelmet arat a személyes bűnök felett. „*De Jézus eljövetele előtt mindaz, ami tökéletlen bennünk, nyilvánvalóvá válik, és félre lesz téve. Az irigység és a féltékenység, a rossz gyanakvás és minden önző terv száműzve lesz az életünkből.*” (Selected Messages 3. kötet, 427. o) Ez a kijelentés végeredményben bebizonyítja, hogy Isten népe nem fog vétkezni Jézus Krisztus második eljöveteléig, ahogy egyesek állítják. Krisztus hatalma még a bűnös indítékokat és érzéseket is legyőzi a második eljövetele előtt.

Most egy rendkívül fontos elvhez érkezünk a tökéletesség témájával kapcsolatos mérlegelésünkben. Miért fontos a tökéletesség? Mit bizonyít? „*Isten képét ismét helyre kell állítani az emberben. Isten becsülete, Krisztus becsülete össze van kötve Isten népének tökéletes jellemével.*” (Jézus élete, 671. o) „*Krisztus becsülete választott népe jellemének tökéletesítése által teljes.*” (Signs of the Times, 1897. november 25.) A jellem-tökéletesítés célja nem az üdvösségszerzés. Az üdvösség már megvalósult a jellem átadásával a megigazulás pillanatában. A tökéletesedés Isten szavának hitelességéhez kapcsolódik. Ő azt mondta, hogy törvénye igazságos és megtartható. Sátán megkérdőjelezte ezt a kijelentést, és a vitáról még nem született végleges döntés.

Az utolsó napokban Isten népének fontos szerepe lesz az Ő szava hitelességének igazolásában. Valójában Isten rehabilitálni fogja a saját Nevét, biztosítva népének azt az isteni erőt, mely által tökéletesen engedelmeskedik törvényének. „*Ha valaha volt olyan nép, akinek egyre nagyobb mennyei világosságra volt szüksége, akkor az nem más, mint az a nép, amelyet Isten hívott ezekben az ünnepélyes időkben, hogy szent törvényének letéteményese legyen, és igazolja jellemét a világ előtt.*” (Bizonyágtételek 5. kötet, 746. o) „*Hogyan lehet a világot megvilágítani, megmenteni Krisztus követőinek életén keresztül?*” „*Isten népének tükröznie kell a világ számára Dicsőségének fényes sugarait.*” „*Isten egyértelműen kijelentette, hogy elvárja, hogy tökéletesek legyünk, és mivel ezt elvárja, biztosított bennünket az isteni természetével való közösségről.*” (Review and Herald, 1904. január 28.) Így Isten népének tökéletes jelleme döntő fontosságú Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelem végső megoldásában. Isten azt állítja, hogy a teljes engedelmesség lehetséges. A Sátán azt állítja, hogy a bűnös természet és jellem lehetetlenné teszi az engedelmességet.

Ki mond igazat? Csak Isten népének maradéka bizonyíthatja, hogy Sátán hazug.

Teljesen lehetetlen lesz bármelyikünknek is megkapni Isten pecsétjét, amíg jellemhibáink vannak. Lelkünk diplomában nem lehet folt vagy romlottság. (lásd: Bizonyásgtételek 5. kötet, 214. o) *„Most, amikor főpapunk engesztelést végez értünk, arra kellene törekednünk, hogy Krisztusban tökéletessé váljunk. Megváltónkat még egy gondolattal sem lehetett olyan helyzetbe hozni, hogy engedjen a kísértés erejének. ... Sátán nem talált semmit Isten Fiában abból, ami győzelmet adott volna számára. Jézus megtartotta Atyja parancsolatait, és nem volt benne bűn, amit Sátán előnyére lehetne használni. Ilyen állapotban kell, hogy találtassanak azok, akik a megpróbáltatás idején állva maradnak.”* (A nagy küzdelem, 623. o)

A tökéletességről szóló tanulmányunk egyik fontos koncepciója az, hogy soha nem marad ugyanazon a szinten. A tökéletesség nem egy sík. *„Jézus emberként tökéletes volt, és mégis növekedett kegyelemben. ... A legtökéletesebb keresztény is folyamatosan növekedhet Isten ismeretében és szeretetében.”*

„Jézus végzi népének finomítását és megtisztítását; és amikor képmása teljesen visszatükröződik bennük, akkor népe tökéletes és szent, és kész a dicsőítésre. A keresztényre nagy munka vár. Arra vagyunk buzdítva, hogy tisztítsuk meg testünket és lelkünket minden mocskától, tökéletesítve szentségünket Isten félelmében.” (Bizonyásgtételek, 1. kötet, 330–340. o)

A tökéletesség egy növekedés. Még akkor is, amikor az érett keresztény nem lázad többé Isten ellen, még sok mindent meg kell tanulnia Istenről és önmagáról. A fejlődés állandó folyamat lesz, még az örökkévalóságban is. Amikor a lázadás ki van vetve az életből, és már nem enged Sátán csábításainak, akkor a keresztény jellem növekedése fenomenális lesz, amint a tökéletességben felnőtté válik.

Néha azt állítják, hogy Ellen White soha nem mondott olyat, hogy bűn nélküliek leszünk Jézus második eljövetele előtt. A következő két állítás nagyon világos a témával kapcsolatban. *„Aki hit által engedelmeskedik Isten parancsolatainak, az ártatlanság állapotába kerül, amelyben Ádám bukása előtt élt.”* (In Heavenly Places, 146. o; lásd még: S.D.A. Bible Commentary, 6. kötet, 118. o) Ez a figyelemreméltó kijelentés azt állítja, hogy eljutunk az ártatlanság állapotába, amelyben Ádám a bukás előtt élt. Ez nyilván azt jelenti, hogy Ellen White úgy használja az ártatlanság definícióját, mint amelynek köze van a jellemhez. Ez azt jelenti, hogy büntelen jellemünk lehet, nem makulátlan természetünk.

„Krisztus mindent biztosított egyháza megszenteléséhez. Mindent megtett azért, hogy minden lélek annyi kegyelemmel és erővel rendelkezzen, hogy több mint győztes legyen a bűn elleni harcban ... Eljött erre a világra, és büntelen életet élt, hogy

Hatalmában maradva népe büntelen életet élhessen. Azt akarja, hogy az igazság elveinek gyakorlatba ültetésével megmutassák a világnak, hogy Isten kegyelme meg tudja szentelni a szívet.” (Review and Herald, 1902. április 1.) Figyeljük meg, hogy e kijelentés kontextusa a bűn elleni folyamatos harc és a megszentelődés! A próbaidő lezárulása előtti felkészülés időszakában, a megszentelődés ideje alatt, bűn nélküli életet élhetünk. Nyilvánvaló, hogy Ellen White nem fél kijelenteni, hogy büntelen életet élhetünk, akárcsak Jézus. Ismétlem, ez azt feltételezi, hogy az ártatlanság definíciója a büntelen jellem.

„Egyetlen dolog marad változatlan állapotban Krisztus második eljövételénél - a jellem. A feltámadás nem változtatja meg a próbaidő alatt kialakított jellemvonásainkat. Ugyanazok a beállítottságok lesznek a mennyben, amiket a földön fejlesztettünk. Mivel Krisztus második eljövételkor a jellem nem változik, létfontosságú, hogy a jellem átalakulása most, minden nap történjen meg.” (The Adventist Home, 16. o)

Egyetlen őszinte keresztény se csüggedjen el a magas mérce miatt, mert ígéretünk van, hogy bármit is vár el Isten a gyermekeitől, kegyelme által megkapják, és a lehetőséget is, hogy megtegyék. „A Megváltónk egyetlen lélektől sem kér lehetetlen dolgokat. Tanítványaitól nem vár el semmi olyat, amiért ne lenne hajlandó kegyelmet és hatalmat adni nekik annak teljesítéséhez. Ő nem kérné tőlük, hogy tökéletesek legyenek, ha Ő maga nem parancsolná meg, hogy kegyelmet kapjanak mindazok, akiknek ilyen magas és szent kiváltságot ad.” „Arra kell törekednünk, hogy cselekvési környezetünkben elérjük azt a tökéletességet, amit Krisztus a jellem minden szakaszában elért földi élete során. Ő a mi példánk.” (God’s Amazing Grace, 230. o) Itt világos tanácsot kapunk, nevezetesen, hogy Krisztustól kell függünk, hogy tökéletessé tegyen bennünket. Ő az, aki tökéletesíteni fog minket. Nem válhatunk tökéletessé saját erőnk által. Krisztusra kell tekintenünk, mint Példánkra, és követnünk kell azt a tervet, amit Ő elénk állított.

Néhányan felvetették azt a kérdést, hogy napjainkban miért pazarolják a bibliatanulmányozók idejét és energiáját a Krisztus természetéről szóló beszélgetésekre? Remélem, hogy a következő idézet rámutat a téma fontosságára. „Isten a jellem tökéletességét követeli gyermekeitől.” „Mondhatjuk, hogy lehetetlen elérni Isten mércéjét; de amikor Krisztus Helyettesként és Kezesként jött el, Ő emberi lény volt ... Az emberibe burkolt isteniséggel Ő tökéletesen engedelmeskedett Isten törvényének.” „Ahogy Krisztus megtartotta a törvényt az emberi természetben, úgy mi is megtehetjük, ha ragaszkodunk a Mindenhatóhoz, hogy hatalmat kapjunk.” (Signs of the Times, 1897. március 4.)

Látjátok, mennyire fontos megérteni Krisztus természetét és az engedelmesgre használt módszerét? „Senkinek sem kell kudarcot vallania abban a törekvésben, hogy saját szférájában keresztény jellem tökéletességet érjen el. ... Isten

felszólít, hogy érjük el a tökéletesség mércéjét, és Krisztus jellemének példáját állítja elénk. A Megváltó földi életében - amelyet a gonosszal való folyamatos ellenkezés tökéletesített - bemutatta, hogy az istenivel való együttműködés által az emberek ebben az életben elérhetik a jellem tökéletességét. Isten így biztosít bennünket, hogy mi is teljes győzelmet arathatunk.” (Apostolok cselekedetei, 531. o)

Ha Krisztus természete különbözött volna a miénktől, vagy ha az Átala használt győzelmi módszer különbözött volna attól, amit mi használhatunk, akkor minden bizonnyal lehetetlen volna megtennünk azt, amit Ő tett. De mivel az Ő természete ugyanolyan volt, mint a mi természetünk, és az Ő módszere lehet a mi módszerünk, reményünk van a teljes győzelemre az életben. Megmutatta, hogyan teszi lehetővé a lehetetlent az Ő hatalma által, példájával ösztönözve minket. „Élete és jelleme által Jézus nemcsak Isten jellemét tárta fel, hanem az ember lehetőségeit is.” (Szemelvények, 1. kötet, 349. o) „Ő azért jött, hogy a teljes igazságot betöltse, és az emberiség Képviselőjeként megmutatta az embernek, hogy ugyanazt a munkát végezheti el, teljesítve Isten követelményeinek minden részletét. ... A jellem tökéletességét bárki elérheti, aki arra törekszik.” (Isten csodálatos kegyelme, 141. o)

Ellen White határozottan megdorgálta azokat, akik tagadták a tökéletes élet lehetőségének elérését. „Pontos engedelmesség követeltek tőlünk, és azok, akik azt mondják, hogy nem lehet tökéletes életet élni, Istent hibáztatják igazságtalansággal.” (1899. 148. kézirat)

Ellen White-nak két oka volt, amiért ragaszkodott a tökéletesség elérésének lehetőségéhez: egyrészt a pszichológiai veszély miatt, hogy mindenki mentegetni fogja személyes bűneit, másrészt mert az elménkben ébren kell tartanunk mindenekfelett Krisztus hatalmát, amely által győzelmet ad minden bűn felett. „Szeretni és dédelgetni a bűnt annyit jelent, mint szeretni és dédelgetni a bűn szerzőjét, aki Krisztus halálos ellensége. Amikor azok, akik Isten népének vallják magukat, mentegetik a bűnt és a jellemük romlottságát, tisztességet tesznek Sátán előtt, és helyet adnak neki érzéseikben.” (Our High Calling, 321. o) „Akinak nincs elég hite Krisztusban annak elfogadásához, hogy Ő megóvhatja minden bűntől, annak nincs hite, amely biztosítani fogja Isten országába való belépését.” (Review and Herald, 1904. március 10.)

Ezek Ellen White tipikus kijelentései a tökéletességről és az ártatlanságról. Folyamatosan beszél a győzelemről, kijelentve, hogy nem szükséges engednünk a kísértésnek. Határozottan kijelenti, hogy Krisztus erejétől függve mi is győzhetünk, ahogy Ő győzött. Jézus megmutatta, hogyan lépünk a lábnyomába. Ellen White újra és újra kijelenti, hogy Isten iránti engedelmességben élhetjük az éltünket, és ebben a kontextusban magabiztosan használ olyan kifejezéseket, mint a bűn hiánya.

Úgy tűnik, ma sokan felteszik ezt a kérdést: „Elérte-e már valaki va-

laha a jellemzőkéletességet? Ki tökéletes közülünk?” Ellen White így válaszol: „*Ennek az istenfélő prófétának a jelleme (Énok) ábrázolja azt a szentséget, amit mindazoknak el kell érniük, akik Krisztus második eljövetelekor áron vétettek meg a földről.*” (*Pátriárkák és próféták, 88., 89. o.*) Ellen White leírja, hogy Énok szükségesnek látta így élni, egy olyan időben, amikor az erkölcsi szenny mindent bemocskolt körülötte, de elméje Istenre és a mennyei dolgokra irányult. Arcát megvilágította a Jézus arcán ragyogó világosság. A levegő, amit belélegzett, bűntől és romlottságtól szennyezett volt, mégis szent életet élt, és nem érintkezett azokkal a bűnökkel, amelyek úgy tűnt, hogy mindent uralnak abban az időben. (lásd: *Bizonyságtételek, 2. kötet, 122. o.*) Úgy tűnik, Énok úgy döntött, hogy nem vétkezik. Úgy döntött, hogy életét összhangba hozza Krisztus életével abban az időben, amikor a dolgok rosszabbnak tűntek, mint valaha a világ történetében.

„Ádám óta minden generációból nagyon kevesen ellenkeztek Sátán minden ravaszágával, és tűntek fel nemes képviselőjeként annak, ami az ember erejében adatott megtenni és lenni ... Énok és Illés jó képviselői annak, amit az emberi faj el tudott volna érni a Jézus Krisztusba vetett hit által, ha ezt választja. Sátánt nagyon zavarták ezek a nemes és szent emberek, akik makulátlanul álltak az őket körülvevő erkölcsi szenny közepette. Ők feddhetetlen és tökéletes jellemet nyertek, és méltóknak találtattak, hogy a mennybe kerüljenek. Erkölcsi hatalmukkal és kimagasló nemességükkel kitűntek, és legyőzték Sátán kísértéseit, ezért a halál nem tudta alávetni őket. Sátán diadalmaskodott, amikor kísértéseivel legyőzte Mózeszt, amikor megrontotta makulátlan jellemét, és bűnnel terhelte azáltal, hogy népe előtt magáénak tulajdonította azt a dicsőséget, amely csak Istent illette volna.” (*Review and Herald, 1894. március 3.*)

Úgy tűnik, valami különleges volt azokban a jellemekben, amelyeket Énok és Illés fejlesztett ki, mielőtt mennybe vitettek volna. Úgy döntöttek, hogy Isten erejével ellenállnak a bűnnek. Aztán ezt a csodálatos kijelentést olvashatjuk: „*Ma is léteznek Énokok.*” (*Krisztus példázatai, 332. o.*) Tehát elérte valaki a jellemzőkéletességet? A válasz nyilvánvaló.

Állíthatjuk azt, hogy tökéletesek vagyunk?

Ellen White válasza erre a kérdésre szintén nagyon világos. „*Minél közelebb kerülsz Jézushoz, annál bűnösebbnek fogod látni magad a saját szemedben; mert látásod megtisztul, és tökéletlenségeid világosan és egyértelműen ellentétben lesznek az Ő tökéletes természetével. Ez bizonyítja, hogy Sátán megtévesztési*

elvesztették erejüket.” (Jézushoz vezető út, 64., 65. o) Életünk minél jobban harmóniába kerül Jézussal, annál kevesebb jót fogunk látni magunkban. Minél közelebb kerülünk az Ő ideáljához, annál méltatlanabbnak érezzük majd magunkat. „Minél közelebb kerülünk Jézushoz, annál világosabban látjuk meg az Ő jellemének tisztaságát, annál jobban látjuk a bűn rettenetes voltát, és annál kevésbé érezzük szükségét magunk felmagasztalására.” (Apostolok cselekedetei, 561. o)

Tehát állíthatjuk azt, hogy tökéletes vagy bűn nélküliek vagyunk? „Azok, akik valóban el akarják érni a keresztény jellem tökéletességét, soha nem engedik meg maguknak azt a gondolatot, hogy bűn nélküliek.” (The Sanctified Life, 7. o) „Nem fogunk dicsekedni szentségünkkel ... Nem mondhatjuk azt, hogy <<bűn nélküli vagyok>> amíg ez a romlott test nem lesz megváltotatva és formálva Krisztus teste szerint.” (Signs of the Times, 1888. március 3.) „Ha az élet konfliktusa véget ér, ... amikor Isten szentjei megdicsőíttetnek, akkor és csak akkor állíthatjuk biztonsággal, hogy meg vagyunk mentve, és bűn nélküliek vagyunk.” (Signs of the Times, 1895. május 16.)

Ezek az idézetek a bűnnélküliség igényére, az elménk azon gondolatára utalnak, hogy bűn nélküliek vagyunk. Figyeljük meg, hogy az utolsó idézet kijelenti, hogy csak a megdicsőüléskor „állíthatjuk biztonsággal, hogy meg vagyunk mentve, és bűn nélküliek vagyunk”. Jelenleg a megváltott állapotban vagyunk, abban az állapotban, amelyben maradunk, amikor meghalunk? Én hiszek a Biblia bizonyosságában, amely kijelenti, hogy biztosak lehetünk abban, hogy most megváltva vagyunk Krisztusban. Ellen White azonban figyelmeztet bennünket, hogy nem lenne helyes azt állítani, hogy csak a dicsőülés után üdvözülünk. Tehát van különbség az üdvösséget kapni, és azt követelni, hogy üdvözítve vagy között.

Ha ez igaz, akkor mi a különbség az ártatlan, bűn nélküli és a követelés között, hogy ártatlan, és bűn nélküli vagy? „Azok közül, akik állítják, hogy szentek, egyik sem igazán szent. Aki szentként szerepel a mennyei könyvekben, nincs tisztában ezzel, és nem dicsekszik jóságával.” (The Faith I Live By, 140. o) Bizonyítékot látunk itt, hogy azok, akiket Isten szentnek nevez, soha nem fogják magukat szentnek vallani, ezáltal megmutatva, hogy különbség lehet a makulátlanság és a követelés között, hogy valaki makulátlanság.

Állíthatjuk valaha, hogy bűn nélküliek vagyunk? Senki sem fog ilyet állítani azok közül, akik legjobb harmóniában vannak Istennel, mert minél közelebb kerülünk Istenhez, annál kevésbé lesz szükségünk arra, hogy valamit állítsunk magunkról. Szükségét érezzük majd annak, hogy mindent a kereszt lábához vigyünk: dicsőségünket, büszkeségünket és minden más eredményt. Nagyon lehetséges, hogy ma is vannak olyanok, akik

olyan harmóniában vannak Istennel, hogy sem gondolatban, sem szóban vagy tettben nem láznak Ellene. De nem állítják, hogy ilyen állapotban vannak.

A megpróbáltatás idejének vége

Ha valóban hiszünk a próbaidő lezárulásában, és hogy utána Isten valami nagyon különlegeset demonstrál, akkor úgy tűnik, hinnünk kell a jellem teljes éréseben, ami azt jelenti, úgy élünk, hogy már nem engedünk a bűnös vágyaknak. A próbaidő lejárta után „nem lesz Főpap, aki áldozatainkat, bűnbeismeréseinket vagy imáinkat Isten trónja elé vigye”. (Tapasztalatok és látomások, 48. o) „Azt is láttam, hogy sokan nem tudják, milyennek kell lenniük ahhoz, hogy a megpróbáltatás idején megállhassanak Isten előtt a Szentélyben lévő Főpap nélkül. Akik megkapják az Élő Isten pecsétjét, és védettek lesznek a próbaidő során, azoknak teljes mértékben tükrözniük kell Krisztus képését.” „Akkor már nem lesz több idő ennek megvalósítására, és nem lesz Közbenjáró, aki az Atya előtt közbenjárjon.” (Ugyanott, 71. o) „Akik a földön fognak élni, amikor Krisztus befejezi a közbenjárás munkáját, azoknak Közvetítő nélkül kell megállniuk egy szent Isten előtt. Ruhájuk makulátlan, jellemüket meg kell tisztítaniuk a bűntől a Bárány vérének meghintésével. Isten kegyelme és a tartós erőfeszítésük által győztesse kell válniuk a gonosz elleni harcban.” (A nagy küzdelem, 425. o)

A próbaidő lejárta után változás történik a mennyben azzal, hogy Jézusnak nem kell tovább végeznie Főpapi munkáját. Nem lesz Közvetítő vagy Közbenjáró, aki Isten trónja előtt képviseli a bűnösök ügyeit. Ez nem azt jelenti, hogy Jézus népének adott erejét visszavonják a földről. De a megbocsátás papi munkája a próbaidő végén véget ér. „Abban a rettenetes időben az igazaknak Közbenjáró nélkül kell élniük egy szent Isten előtt.” (Ugyanott, 614. o) „Jézus közbenjáró munkájának befejezése után a szentek Közbenjáró nélkül élnek a szent Isten előtt.” (A megváltás története, 403. o) Krisztus közbenjárói munkájának vége azt jelenti, hogy a próbaidő lejárta után nem lesz bűnbocsánat. Ha a bűnbocsánat szolgálata véget ér, akkor feltétlenül szükséges, hogy a kegyelmi idő lezárulása után ne legyen több bűn a megpecsétettek életében. Csak akkor kaphatunk bűnbocsánatot, ha Jézus közbenjár értünk, és megbocsátja bűneinket. Úgy gondolom, hogy Krisztus eljövetele előtti rövid késésnek - amikor nem lesz Közbenjáró - legfontosabb oka az, hogy megmutassa az egész világegyetem előtt Isten

teljes hatalmának valóságát a bűn felett azok életében, akik akaratukat teljesen és örökre egyesítették az Övével. Egyesek, akik korábban elárulták a szent bizodalmat, hogy egyetértettek Sátán vádjával, miszerint lehetetlen megtartani Isten törvényét, végül bebizonyítják, hogy valóban nincs mentségük a bűnre. A próbaidő vége fontos szerepet játszik abban a végső demonstrációban, amit Isten az univerzuma előtt tesz, hogy valóban az elesett emberek engedelmeskedhetnek Isten törvényének, amely szent, igaz, és jó.

Ha komolyan vesszük a Biblia figyelmeztetéseit a győzelemmel kapcsolatban, a próbaidő végének valóságáról és a 144 000 előtt álló kihívásról, akkor komolyan kell vennünk a bűn nélküli élet igazságát is. Emlékeznünk kell azonban arra, hogy amikor a tökéletességről beszélünk, akkor célként, végeredményként hivatkozunk rá. Figyelmünket a megigazulásra és a megszentelődésre kell összpontosítanunk, mert ez az üdvösség megszerzésének módszere. Jézus megbocsátja bűneinket. Hatalommal és győzelemmel érkezik az életünkbe. Amint a megigazulásra és a megszentelődésre összpontosítunk, az eredmény és a cél természetesen követni fognak. Engedni, hogy Isten a szívünkben végezze munkáját, természetes eredmény lesz. Ahogy a távot futó sportoló a következő néhány méterre összpontosít, miközben emlékezik a verseny végén levő vonalra, ugyanúgy a keresztyén is a Krisztussal való kapcsolatára összpontosít, miközben emlékezik a futás végén lévő célra.

Következtetés a bibliai tökéletességről

Először is nagyon jól kell tudnunk, mi nem a tökéletesség. Annak érdekében, hogy megértsük, mi is a tökéletesség, teljesen félre kell tennünk azokat a fogalmakat, amelyek ellentétesek a tökéletesség bibliai tanával. Azt gondolom, hogy a tökéletesség doktrínájával szembeni legtöbb kifogás téves elképzeléseken alapul, hogy mi is az valójában. A tökéletesség soha nem abszolút, sem most, sem Krisztus eljövetele után. A tökéletesség soha nem jelenti a Krisztussal való egyenlőséget. A tökéletesség nem jelenti a gyengeségektől vagy a kísértésektől való mentességet. A tökéletesség nem jelenti a betegségektől való megszabadulás vagy a mentális vagy fizikai hibák hiányát. A tökéletesek közül senki sem fogja magát tökéletesnek érezni.

A perfekcionizmus kifejezés negatív jelentéssel bír sokak fejében.

Őszintén szólva nem kellene semmi negatívnak lennie ebben a szóban, mert egyszerűen a tökéletességbe vetett hitet írja le. De sokak fejében a perfekcionizmus a tökéletesség szélsőséges és torz nézetét jelenti. Negatív értelemben a perfekcionizmus egy abszolút pontot hangsúlyoz, amelyen nem lehet túllépni. Ez a hit valójában a görög filozófiából származik, nem pedig a Bibliából. Ez a torz perfekcionizmus az emberben egy olyan tulajdonságot hangsúlyoz, amely Krisztus jelenlététől függetlenül létezhet.

Nem akarjuk, hogy közünk legyen a szélsőséges perfekcionizmushoz, mert ez nem más, mint egy egocentrikus legalizmus, amely visszahelyezi az egót a szív trónjára, és megfosztja Jézust az élet feletti uralomtól. Ez a koncepció megpróbálja kikényszeríteni az engedelmisséget, hogy az ember engedelmissé váljon saját erőfeszítései által. Ez a torz perfekcionizmus nagyon veszélyes, de ugyanígy a tökéletlenség tana is, amely lehetővé teszi az ember bűnösségének és tehetetlenségének, hogy beárnyékolja azt, amit Isten mondott, hogy megtesz a megtérő bűnösökért a Szentlélek jelenléte által, aki felhatalmaz minket. Kétkedni abban, hogy a tökéletesség reális cél, azt jelenti, kétségbe vonni Istent, hogy megvalósíthatja azt, amit megígért. A tökéletlenség nem tekint Jézusra, mint az ember teljes Helyettesítőjére és Példájára, aki bebizonyította, hogy Isten szeretet törvénye megtartható, és hogy az ember valóban győztes lehet itt és most. Úgy vélem, hogy a tökéletesség bibliai tana különbözik mind a tökéletesség szélsőségétől, mind a tökéletlenség szélsőségétől.

Miután foglalkoztunk azzal, ami nem tökéletesség, azt gondolom, hogy szükséges elmondani, mi a tökéletesség.

A tökéletesség szoros kapcsolatot jelent Krisztussal, amelyben az egyén megszűnik reagálni a bűn belső vagy külső hajlamaira.

A tökéletesség Krisztussal való teljes együttműködést jelent.

A tökéletesség az énünkkel szembeni folyamatos halált jelenti, és lemondást a független akaratunkról és hajlamainkról.

A tökéletesség az önzés és a büszkeség teljes veresége.

A tökéletesség az ember akaratának és Krisztus akaratának összeolvadása, így a Szentlélek átveszi a teljes és végső irányítást.

A tökéletesség a hit megszakítás nélküli gyakorlása, amely megőrzi a lélek tisztaságát a bűn vagy az Isten iránti hitetlenség minden foltjától.

A tökéletesség annak a személynek a dinamikus és növekvő életmódjára utal, aki Jézus életét tükrözi, így már nem enged a lázadó és bűnös vágyaknak.

A tökéletesség Krisztushoz való hasonlatosság, amely összeolvasztja az Istennel való kapcsolatot az Általa megnyilvánult jellem tulajdonságaival.

A tökéletesség egy érett élet megélése a Szentlélekben, telve a Lélek gyümölcseivel, és így bűn nélküli.

Ha a tökéletességet megfelelően értjük meg, a jellem érettségének fogjuk tekinteni, ami azt jelenti, hogy Krisztus akaratával összhangban élünk. Ő bennünk fog élni, és megakadályozza, hogy a gonosz és bűnös vágyak irányítsanak minket. Krisztus irányítani fogja azt, amit mi nem tudunk ellenőrizni.

Bár ez a tanítás egyértelműnek tűnik az Újszövetségben és Ellen White írásaiban, van egy olyan gondolat köztünk, hogy Isten valószínűleg nem várja el népétől a büntelenséget a dicsőítés előtt. Talán ez a téves értelmezése annak, amit Isten próbál közölni népével nem szándékos, és talán nem is tudatos. Ez a tévedés a bűn meghatározásának félreértésével kezdődik, hogy mi a bűn, és hogyan élt Krisztus emberként, és folytatódik a hit általi megigazulás félreértésével. Látjátok, ha Jézus csak az ember Helyettesítője volt, és nem a példaképe is, akkor összehasonlíthatatlanul csökken az a feladat, hogy az ember azt tegye, amit Jézus tett. *„Sátán végzetes szofisztikáival folyamatosan próbálja megtéveszteni Krisztus követőit, azt sugallva, hogy lehetetlen győztesnek lenniük.” (A nagy küzdelem, 489. o)*

A hit általi megigazulás Isten erejében, hogy megőrizheti az embert az eleséstől, egy ellenállhatatlan, dinamikus és pozitív erő az ember életében. A hívő ember jól ismeri saját gyengeségeit, amikor elszakad Isten erejétől, most látja, mi valósulhat meg az életében, és a legnagyobb örömét a győzelmes élet megélésében leli. Így a Biblia üzenete a lehető legegyszerűbbé válik. „Jézusnak sikerült az Istentől való függés által, ezért nekem is sikerül. Élhetek úgy, ahogy Ő élt, a mennyei Atyámba vetett hit által.” Ezzel a tapasztalattal felvértezve a lázadás gondolata nélkül fogunk élni életünk bármely területén. Elérjük a jellem tökéletességét egy elesett természetben, amely még mindig képes vétkezni, és ezért már nem fogunk alkalmanként merészkedni az önelégültség birodalmába. Mindig nemet mondunk minden kísértésre, ahogy Jézus tette. Hogy elnémuljon az utolsó létező kitaró érvelés is, miszerint Jézus büntelen volt, mert Isten volt, az utolsó generáció minden kétséget kizáróan bebizonyítja, hogy a bűnös férfiak és nők bűn nélkül élhetnek. Ez az utolsó demonstráció hozzájárul Isten jellemének, kormányának, igazságosságának és kegyelmének igazolásához – és nagyon közel lesz a nagy küzdelem vége.

El tudjuk-e fogadni ezt a kihívást? *„Krisztus emberi alakot öltött magára, és elviselte a világ minden gyűlöletét, hogy megmutassa férfiaknak és nőknek, hogy bűn nélkül élhetnek, hogy Isten megszentelheti szavaikat, tetteiket és szívüket. Tökéletes keresztyének lehetünk, ha életünkben megnyilvánul ez az*

erő.” (*The Upward Look*, 303. o) Isten megígérte, hogy győzelmet ad minden bűn felett. Ezen ígéret alapján a bibliai tökéletességnek soha nem szabadna elbátortalanító témának lenni; inkább a valaha volt legdicsőségesebb kilátásnak kellene lennie Isten népe előtt. Isten valóban képes megvédeni minket minden eleséstől.

Tartalomjegyzék

Bevezető.....	3
„Kérem, hogy az igazi evangélium álljon fel!”	5
Mi a bűn?	19
Hogyan élt Krisztus?.....	35
Ami az embernek lehetetlen, az Istennél lehetséges.....	55

